Ч. 25 (14.857). Львів, пятниця 4. лютого 1938. Opłata pocztowa uiszczona gotówką. Рік LIX.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ ВРАНЦІ.

РЕДАКЦІЯ Й АДМІНІСТР.: ЛЬВІВ, РИНОК Ч. 10. II. ПОВ.
Телефон Редакції й Адм.: 229-41
Телефон Друкарні 229-26
Адреса для телегр.: Діло Львів
Конто: П. К. О. Львів 504.000.
„ Банку Чеських Леґіон. Прага „Діло".
Рукописів не звертаємо.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно (з книжкою). 5.00 зол.
Чвертьрічно . . . . 15.00 „
Піврічно . . . . . 30.00 „
Річно . . . . . . 60.00 „
В АМЕРИЦІ 1.50 ДОЛ., У ЧЕХОСЛОВАЧЧИНІ 30 КОР. Ч., У ВСІХ ІН. КРАЯХ 7.50 ЗОЛ. П.
ОДИН ПРИМІРНИК 20 СОТ.

ВСІ ТОЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ ДІСТАЮТЬ ЩОМІСЯЦЯ БЕЗПЛАТНО КНИЖКУ Б-КИ „ДІЛА" В ОБЄМІ 10—15 АРКУШІВ ДРУКУ.

Іден у порозумінні з Гітлером приготовлює

міжнароднє порозуміння про охорону цивільного населення перед летунськими бомбами?

Сенсацію викликав учорашній виступ мін. Ідена, який у палаті громад заповів, що виступить з ініціятивою міжнароднього порозуміння, що малоб на меті охоронити цивільне населення перед бомбардуванням з літаків. Найважніший зворот в Іденовій промові був такий: „Я переконаний, що в цій справі можемо рахувати на підтримку і симпатії Гітлера. Німеччина — не лише велика держава, але потенціяльно може й найбільша військова сила в Европі. Німеччина лежить у середині Европи, тому для неї не менше важне як і для Англії, щоб у майбутньому летунство не загрожувало цивільному населенню".

З цієї заяви виносять, що у справі згаданого порозуміння між Англією та Німеччиною відбулися розмови. Вів їх мабуть льорд Галіфакс, віцемін. Льойд і амб. Гендерсон, якого саме тепер візвали до Льондону.

—o—

6. лютня год. 12 у Великому Театрі

Святочна Академія в 20-ліття проголошення Самостійности України.

Білети раніше в книгарні „Н. Т. Ш." Ринок 10.

Америка не анґажується проти антибольшевицького бльоку.

На засіданні комісії палати послів Злучених Держав адмірал Лігі, відповідаючи на запити, ствердив, що

американське міністерство маринарки не має ніяких плянів співпраці з іншими державами на випадок війни.

Ще американські кораблі вислано до Сінґапуру, щоб вони взяли участь в отворенні тамошньої морської бази;

Америка не плянує ніякої агресивної акції на спілку з Англією.

Протикомуністичний бльок Японії, Німеччини й Італії зовсім не звернений проти Америки.

Програма еспанського національного уряду.

„Радіо Насіональ" подає звіт з першого засідання нового еспанського національного уряду:

Ген. Франко зажадав, щоб міністри внутр. справ, промислу, рільництва і праці почали працю над кодексом праці. Рада міністрів буде збиратися кожної середи на засідання.

Нині оголосить новий уряд відозву, в якій вздоровить армію та намітить свої ближчі завдання, а саме: зорґанізувати державу на націоналістичних засадах, ввести нове пресове законодавство, що запевнювало би свободу думки і слова; опрацювати новий орґанізаційний статут для міст. Закордонна політика національної Еспанії буде це політика мира, гідна великого народу, який своїми геройськими змаганнями здобув пошану інших народів. Еспанія не забуде тих усіх, що у важкій боротьбі проти комунізму помогли їй; зокрема закріпить вона взаємини з народами Південної Америки.

Еспанський уряд зревідує закони, звернені проти церкви та відзискає вивезені за кордон багатства.

РОЗМІЩЕННЯ ЕСПАНСЬКИХ НАЦІОНАЛЬНИХ МІНІСТЕРСТВ.

Осідком нового еспанського уряду буде Бурґос, де приміститься міністерства: оборони, внутрішніх справ і закордонних справ. Міністерство освіти буде у Виторії, рільництва і справедливости — у Сан Севастіяні, решта у Валлядоліді.

Скандинавія приготовлюється до оборони.

Норвеські військово-морські знавці стверджують, що тонаж норвеської военної фльоти та її боєздатність не є задовільні. Необхідно якнайскоріше почати будову 4-ох великих панцерників, з яких кожний коштуватиме понад 4 600.000 корон.

Рівночасно стало актуальним питання співпраці норвеської маринарки зі шведською. Ця остання видвигнула перед кількома роками проект у тому напрямі, але тоді його відкинено. Тепер норвеські урядові кола хотіли би здійснити шведський проект. В обличчі большевицької загрози питання військового бльоку скандинавських держав актуалізується.

Єгипетський король розвязав парлямент.

2 години перед заповідженим засіданням єгипетського парляменту появився королівський декрет про розвязання парляменту. До двох місяців відбудуться вибори, 12. квітня збереться новий парлямент.

ВАФДИСТИ ОБУРЕНІ.

Ця подія викликала чимале обурення у партії Вафд, яка уладила довгу демонстрацію перед будинком парляменту та в рі чних дільницях Каїра.

ЄГИПЕТ ВВОДИТЬ ОБОВЯЗКОВУ ВІЙСЬКОВУ СЛУЖБУ?

Єгипетське міністерство війни опрацьовує законопроєкт про загальний обовязок військової служби, що тривала би 3 роки; опісля вояки переходилиб на 9 років до резерви. Єгипетська армія діставаб 53.000 рекрутів.

АНҐЛІЙСЬКИЙ КОРОЛЬ ЇДЕ ДО ІНДІЇ?

У Льондоні говорять, що король Юрій VI. виїде до Делі, щоби коронуватись на цісаря Індії.

Чи знаєте Ви, кілько є неписьменних у Вашій громаді? Чи Ви особисто причинилися до того, щоб вони стали письменні та свідомі? В допомогу стане Вам книжечка-буквар із читанкою „ДО СОНЦЯ", що її видала „Просвіта" в ціні 50 сот. за примірник. Придбайте собі її як-стій! УЧІТЬ НЕПИСЬМЕННИХ!

„Ревія однозгідних поглядів..."

Львів, 3. лютого 1938.

Кілька днів тому зареєстрували ми в огляді преси розумну передову статтю „Веку Нового" (автор „н", — один із чільних львівських журналістів), в якій читали ми, що один із варшавських україністів уладив в одному місті Східної Галичини дискусійні збори „з участю нотаблів тамошнього польського громадянства". Можна (писав автор) з поглядами того політика годитись або ні, але це саме річ дискусії протиставляти його арґументам арґументи власні. „Тимчасом дискусія взагалі не відбулася. Арґументів реферату, що мотивували означене становище Польщі до української проблеми, присутні не завважили. Зате відповіддю був вибух пристрасних гасел та пустих вічевих вигуків, було „нищення" противника градом агітаційних фраз, зачерпнених з добре знаної ендецької літератури, криком, що покривав брак віри у власні сили". І у висновку автор дійшов до переконання, що у польському громадянстві „у зударі поглядів перемагає сила голосу та демаґоґія".

Цілу історію розкриває тернопільський „Ґлос Польскі". Показується, що цей дискусійний вечір відбувся в Тернополі, референтом був ред. В. Бончковський з Варшави. Але наскільки інакше, як „Век Нови", освітлює ту саму справу „Ґлос Польскі"! Дискусія над рефератом це була — згідно з висловом „Ґлосу П." — „ревія однозгідних поглядів усіх станів на внутрішньо-політичну ситуацію у Східній Галичині". Як ці погляди виглядали мериторично, про це можна трохи доглупатись з 4-ох тез, що немов творили стрижень опонентських виводів; ясно, що „Ґлос Польскі" страшенне ними чваниться, друкуючи деякі з них товстим друком. Передовсім опоненти рішуче висловились проти концепції української держави над Дніпром, висуваючи такі арґументи, як те, що „українці як нарід не відчували досі потреби стати державою; виказали це наглядно рр. 1919/20". Яке зворушливе знання історії Сходу Европи: роки 1917/18, себто всі 4 Універсали Ц. Ради, взагалі не існували, так само канула в безвісти вся історична козаччина й Гетьманщина, вся помазепинська політична еміґрація, ввесь рух, звязаний з Кирило-Методіївським Брацтвом, причини участи українців у російській революційній боротьбі (декабристи), часи між 1905—1914, історія української революції, історія українського повстанчого руху, історія української політичної еміґрації після военної катастрофи, врешті історія ланцюгу совітських невдач на Україні! Все це такі дрібнички, що тернопільські історичні специ не потребують морочити собі ними голову. Вони підходять до проблеми української державности, як до „підприємства", „якого поплатність дуже проблематична".

Друга точка, довкола якої обертались виводи тих опонентів, це ствердження „повної невдачі дотеперішньої нормалізаційної політики". Ми теж її давно вже стверджували, тільки між нами та маленька ріжниця, що бачимо її в незміненій польській національній політиці зперед 1935. р. і після нього, а тернопільські поляки — у неохоті українців дати себе зліквідувати. Цей їхній апетит слідний у третій тезі, яка стверджує, що „єдина слушна метода — це спокійна, солідно плянована боротьба з українством, що її веде ціле громадянство під проводом Секретаріяту Порозуміння Польських Суспільних Орґанізацій". Сама ця теза та ще й розславлювання її в „Ґлосі Польскім", орґані Секретаріяту Порозуміння у тернопіль-

тькому воєвідстві, настільки пікантний факт, що чейже недавно читали ми в офіціяльному комунікаті Секретаріяту, що Секретаріят признає за українством не тільки право національно-культурного розвитку, але й суперництва з польською культурою. Якже так — з одного боку культурне суперництво, з другого „солідно плянована боротьба" з самим українством, як таким?! Ясна річ, що досі не було ніякого „суперництва", а була боротьба, при чому в цій боротьбі Секретаріят Порозуміння користується моральною підтримкою високих достойників та активною підтримкою всього державно-адміністраційного апарату з відповідною психольогічною реакцією по обох сторонах. Але як це лицює, щоб власний орган дезавував формальні й офіціяльні деклярації власної верхівки?!

Остання теза, що її боронили тернопільські слухачі відчиту п. Бончковського, звернена вже безпосередньо проти всіх тих поляків, які не думають категоріями їх тернопільських земляків, не хотять їхнім поглядам коритися та мають відвагу свої погляди пропаґувати й боронити. Тернопільські поляки випрошують собі взагалі творити всякі „теоретичні осередки думки, які не спіраються на дійсні відносини у терені". Маємо враження, що ті думки, що їх пропаґує „Бюлетин", „Полїтика", чи хочби така стаття, як згадана на вступі передовиця „Веку", спіраються саме на знаменитому знанні галицьких польських відносин і настроїв, — бо інакше ані тих органів преси, ані таких статтей взагалі не треба булоб!

Прочитавши такий коротенький зміст „ревії однозгідних поглядів", можемо уявити собі, як виглядала атмосфера на тому дискусійному відчиті. Знаючи психіку і ментальність східно-галицьких сусідів, можемо уявити собі їх настрій, з яким вони йшли і стривожені бігли на той відчит, мобілізовані сторожкими оборонцями чистоти „народової" думки на тернопільському терені. Приїхав, мовляв, якийсь достойник з Варшави, з Бог зна якими уповноваженнями, продавати Польщу й поляків русинам: треба показати йому, хто тут пан і що значить сила місцевого польського елементу! Не завидуємо прелеґентові, який стає віч-у-віч з публикою, згори засуґерованою одною панічною думкою, що її з тілом і душею запродують. Не завидуємо прелеґентові, без огляду на те, чи його погляди нам симпатичні, чи ні, коли ставимось у його становище: мати перед собою юрбу, яка не слухає того, що до неї говорять і якій можна рецитувати біблію і коран і найпатріотичніші польські вірші, та яка має згори готову відповідь, що годиться не на терен політичної дискусії, тільки до зоольоґічного городу.

Політично найважніший для нас той висновок, що його зробив „Век Нови": що ввесь отой крик польської гурра-патріотичної вулиці походить з браку віри у власні сили. Ми це вже нераз твердили: що в польському галицькому громадянстві істнує той „комплекс нижчости", який проявляється у безупинній нагінці на українство, як на „небезпеку для польщини". Користуватись тільки силою супроти свого противника, надуживати цієї сили, штовхати вічно державу до боротьби з частиною своїх громадян, анґажувати у своїй боротьбі ввесь державний апарат і вічно кричати про небезпеку, про загрожені позиції, про український залив, — це доказ слабости. Бувають тільки винїмкові випадки, коли репресії є виявом сили: репресії у перманенції (а нічого іншого не домагається „ІКЦ" і все „ікацове" польське громадянство) є виявом тільки слабости і браку віри у власні сили. Страх перед українською державністю за Збручем та одночасно повна несвідомість небезпеки, що грозить від единої і неподільної большевицької Росії — це трагічний плід того зерна, що його засіяла у польські думки і душі передвоєнна польська національ-демократія зі своєю проросійською політичною концепцією.

Коли хтось думає і відчуває політичними категоріями зперед 25-ти літ, які не залишили на його світогляді найменших слідів, то це не значить, що він лише зупинився у свому інтелектуальному розвитку та політичній зрілости: він завернув назад на пів століття. Тернопільські учасники „ревії однозгідних поглядів" завернули до часів XVI. і XVII. століття. Коли польському прелеґентові, польському державникові-патріотові, важко дискутувати з такими земляками, то що казати про нас, які вимагаємо, щоб з нами говорили мовою 30-их літ XX-го століття?!

ік.

Чому ніхто не протиставиться Японії?

Італійсько-абісинська та японсько-китайська війна виявляють чимало схожости. Правда — Італія не завивала справи в бавовну й отверто виправдувала свій наїзд правом великої нації на експансію, коли тимчасом Японія підкреслює, що вона не воює з китайським народом і не хоче його завоювати, лиш намагається охоронити Далекий Схід від комунізму. Цей дипльоматичний підхід дає Японії трохи вигіднішу позицію, але не зміняє суті справи: в обох випадках сильна великодержава, використовуючи як претекст граничні конфлікти, йде на завоювання старої, але слабої та відсталої держави. Противники Японії вияснюють, що теперішня війна є лише одним звеном у послідовній японській імперіялістичній акції і що саме тому мають рацію істнування санкції, стосовані — на підставі пакту Ліґи Націй — супроти напасника.

Коли йде про інтерес третіх держав, який — як відомо — є вирішним чинником у формуванні міжнародного права і т. зв. почуття справедливости, то великий, культурний і сяктак загосподарований Китай куди більше заслуговував на опіку, як Абісинія. В Абісинії крім Італії була заінтересована лиш Анґлія і Франція; щойно в останнім часі звернула була увагу на той терен Японія. Навпаки Китай здавна був поділений на сфери інтересів майже всіх великодержав, що заанґажували чималі капітали в китайських залізницях, копальнях, промислі, крім того безпосередньо володіли важними з торговельного погляду концесіями й кольоніями. Та всетаки спільний інтерес кількох великодержав не довів до того, до чого підчас східноафриканської війни довів інтерес одної Великої Британії: до міжнародньої акції в обороні нападеного.

Без сумніву, ніяка великодержава не була заінтересована до того ступня в Китаю, що Анґлія — в Абісинії. Коли у висліді завоювання Абісинії повстала безпосередня загроза для британського імперіяльного шляху, що лучить британську метрополію з її найбільшими заморськими частинами (Індією, Австралією, Східною Африкою), то ліквідація незалежного Китаю може принести хіба економічні наслідки: Китай перестане служити промислові й торговлі „білих" держав своїми сирівцями і (що важніше) своїм ринком. Правда, японський імперіялізм загрожує також далекосхідним володінням Анґлії, Франції та Америки, але є це здебільша невеликі, або далеко висунені кольонії. Зрештою, можна міркувати, що коли японська експансія не заспокоїлась би на континенті, вона звернулась би на море — проти европейських та американських кольоній; навпаки, коли Японія заабсорбується заволодінням і загосподарюванням кількасотміліонового Китаю, вона не матиме потреби, а може навіть і змоги сягати по розмірно невеликі кольонії.

Це мабуть причина, через яку міжнародня протияпонська акція не була необхідна. Та з другого боку така акція тепер булаб неможлива. Протиіталійська санкційна кампанія була дуже цікавим досвідом, дуже повчальним для людей, що ще до того часу заховали були віру в Ліґу Націй. Британська дипльоматія майстерно склеїла протиіталійський санкційний фронт та не мала змоги його вдержати: для деяких держав господарські санкції були не багато меншим тягарем, ніж для самої Італії; напр. найбільш успішної санкційної зброї, як ембарґо на нафту, годі було ужити, бо головного продуцента нафти — Америки — не було між членами Ліґи. Остаточно заломила санкційний фронт німецька загроза над Реном і катастрофальна програна абісинської армії.

Нині годі думати не лише про те, щоб успішно перевести якунебудь санкційну акцію, але навіть, щоб її почати. Часи, коли 52 держави одноголосно ухвалили в Женеві санкції згідно з 16. параґрафом ліґового пакту, відійшли вже до історії, як золота доба Ліґи, що безповоротно минулася. Можна було думати про спільну акцію, коли деякі держави були лише поза Ліґою, але годі про це мріяти, коли деякі держави згуртовані проти Ліґи. Постепенний розпад цієї орґанізації довів до того, що на 7 великодержав світа лише 3 мають ще своїх представників у Женеві. Коли візьмемо під увагу, що з тих трьох останніх могіканів один — а саме СССР — тримається Ліґи лише з тактичних мотивів, як засобу міжнародньої диверсії, то під цю пору Ліґа зводиться до традиційної анґльо-французької entente cordiale. Цей подвійний женевський бльок має проти себе потрійний протикомуністичний фронт, бо коли підчас східноафриканської війни ніякого позаліґового обєднання ще не було, нині одинокі Злучені Держави займають незалежну ізольовану позицію — прихильної невтральности до Ліґи.

Такий уклад великодержав не залишився без наслідку і на становище менших держав, які раніш охоче підпорядковувалися понаддержавному — хоч і не зовсім повному — обєднанню, але не думають анґажуватися в односторонній ідеольоґічний бльок. Не лише Польща скептично глядить на Ліґу, але й т. зв. „невтральні держави", що досі бачили в Ліґі ґарантію своєї незалежности й цілости, тепер рішуче відмовилися від участи в обовязкових санкціях. Женевський трибунал, що осуджує і карає, перестав істнувати.

Це таке очевидне, що СССР, найбільш загрожений японською експансією, навіть не пробував форсувати протияпонських санкцій, дарма, що колись так сильно був заанґажувався в обороні байдужої йому Абісинії. Літвінов обмежився лише до скромного маневру, що мав дати апробату Ліґи совітській помочі для Китаю та рівночасно ще більш загострити міжнародні відносини, але і це йому не повелося.

„Не противитися злу" стало практичною девізою Ліґи, бо для неї кожний спротив, кожне зусилля приносить лише нову компромітацію, нове потвердження безсилля. Протияпонська акція в рямах Ліґи Націй неможлива, тому дві великодержави, найбільш заінтересовані на Далекому Сході, Анґлія й Америка, обмежуються тепер до інтенсивних зброєнь та розбудовують свої протияпонські оперативні бази — Сінґапур та Гавай. Коли і проти кого буде ця зброя вжита — це зловісне питання будучини.

(гал.)

Хроніка Совітської України.

„ТАРАС БУЛЬБА" НА ІНДЕКСІ.

Невідомі ніколи шляхи „генеральної лінії" партії і круті бувають її віражі. Ще кілька місяців тому київська опера їздила на гостинні виступи до Москви і „клю" цих гостинних вистав і був саме „Тарас Бульба" Лисенка, трохи, але дуже добре зреставрований та в дуже добрій „етнографічно-національній" постановці. Опера мала в Москві великий успіх, на одній з вистав був присутній сам „вождь". Київська опера дістала навіть орден Леніна, оперові артисти також нагороди і навіть будинок у Києві спеціяльно для них. Оперу далі виставляли, відкрили нею сезон у Києві і раптом... розміркувалися в Москві, що аджеж цією виставою „Тараса Бульби" кермував Андрій Хвиля, „викритий" ворог народу — „український націоналіст"; отже стали приглядатися до опери, справді щось „націоналістичне" — і „Тараса Бульбу" на індекс, а Косіорові найсуворішу догану, що справді він собі думає, коли під носом у нього так розперезуються „націоналісти"! Мабуть безперервно клянався у простір „Станіслав Вікентієвич", слухаючи при апараті цієї вигани й забороняючи самому собі навіть згадувати, як колись у Москві він дивився на цю оперу в присутности самого „вожля".

СВЯТО НЕКРАСОВА НА СОВ. УКРАЇНІ.

Не треба думати, ніби то червона Москва ставиться неґативно взагалі до культури. Цілком навпаки. Ось наприклад згадали там про 60-ліття з дня смерти російського поета Некрасова і по всій Совітській Україні святкують цей день, улаштовують вистави, концерти для дорослих і дітей! І мабуть кроваво обливається серце Затонського: та цеж я перший прогнав... що з українських підручників викинули Некрасова... а тепер про Некрасова згадують, а про мене і забули...

„ПОСТАВИТИ ВЕЛИКУ РОСІЙСЬКУ МОВУ НА НАЛЕЖНУ ВИСОЧІНЬ".

Ні, мабуть не забули про Затонського... виявляють тепер, як за часів його ... вання (а якже дбав він, яких заходів ...) занедбано російську мову по українських ...

...ках. Правда, запровадили її давно вже як обовязкову, але деякі вчителі російської мови, не досить викваліфіковані, за мало звертали на це увагу; траплялися й такі жахливі випадки, що вчителі ці самі не досить добре то знали російську мову!

ЧИ НЕ НОВИЙ ЗЕМЛЯЧОК?!

І знову не треба думати, щоб у Москві було якесь упередження до українства. Коли всю молодь СССР навчають про „молоді роки маршала" й самого „легендарного Будьонного", виявлюючи це, то мати його говорить — українською мовою (але якою жахливою!). А сам „Сьомка" називає свою родину „хохлами". Землячки, мусять бути дуже задоволені з цього всі громадяни УССР.

У КИЄВІ БУДЕ МЕНШЕ НА ОДИН ПАМЯТНИК.

Два роки тому в Москві помер комбриґ[?] ранги Сергій Каменев, один з перших російських старшин, що свого часу визнали большевицьку владу, який багато прислужився большевикам підчас воєн у 1918—1921 рр. Отже, похорон улаштовано найурочистіший. Каменева навіть поховали (тобто урну з його порохом по спаленні у крематорії) під кремлівським муром, вищу військову школу в Києві (він був походженням з Києва) назвали його іменем, ухвалили збудувати в Києві йому памятник, родині залишили помешкання, визначили їй персональну пенсію... Минули два роки і раптом (яка сила несподіванок справді трапляється в цьому СССР!) виявилося, нібн Каменев за свого життя брав участь у змові Тухачевського... Справедливість мусить бути поширена і на померлого. Позбавили військову школу імени Каменева, розібрали памятник, що почали вже будувати, викопали урну з порохом Каменева зпід кремлівського муру... Не хочемо й думати про долю його родини.

ДЕ НАБИЛИ, А ДЕ СТРІЛИЛО.

Як доводилося вже згадувати, у Києві став виходити російською мовою орган ЦК КП(б)У „Советская Украина". І ось у російській „білогвардійській еміграційній ґазеті „Последнія Новости", що виходить в Парижі, читаємо замітку, що „в Києві поновлено видавання місцевих урядових ґазет російською мовою"... А як зрадіють „Последнія Новости", коли довідаються, що і в Харкові почав виходити російською мовою щоденник „Красное Знамя"! Л.

...ських вкладок було всього 2.000 зол. впливу, бо справді членські вкладки дали за минулий рік 46.000 золотих; непорозуміння вийшло з того, що велику частину тих вкладок вплачено в Кружках.

Внесок Контрольної Комісії, щоб уділити абсолюторію уступаючій Головній Управі, Зїзд приняв одноголосно.

До слова прийшла Комісія-Матка, про що ми подали вже в останній хвилині у вчорашньому числі.

У порозумінні з делегатами предсідник проголосив одногодинну перерву.

ЗМІНА СТАТУТУ.

Після перерви зреферував зміну статуту дир. **Лев Ясінчук.** Цю зміну згідно з ухвалою попереднього Загального Зїзду запроєктувала окрема Статутова Комісія, у склад якої входили: д-р Мирон Коноваленць, дир. Андрій Мудрик, дир. Лев Ясінчук і д-р Роман Кришгальський. Засадничі зміни зводяться до трьох справ. Проєктодавці пропонують: 1) Створити тричленну платну дирекцію, як це є в інших установах, особливо економічних, щоб таким чином усправнити діяльність централі; 2) обмежити число делеґатів на Загальний Зїзд, бо при великому числі членів зїзди булиб занадто багатолюдним тілом; 3) вибирати Головну Управу на три роки, причому кожного року уступала би одна третина членів; це причинилосяб до тяглости у праці Головної Управи.

Хоч могло видаватися, що дискусія над зміною статуту буде довга й гаряча, бож ішло тут про поважні зміни, то над сподівання сталося інакше. Велика кількість делеґатів мала вже вироблену думку у тій справі а навіть доручення установ, які їх делеґували, щоб не приняти тієї зміни статуту, де мова про дирекцію. В тому напрямі підготовила загальну думку частина української преси, а вкінці спеціяльну пропаґанду в тому напрямі повели делеґати студентського Кружка РШ ім. Петра Могили, що випустив та розкинув на Зїзді летючку у тій справі.

На внесок д-ра Загайкевича дискусія відбулася окремо над тими трьома засадничими тезами зміни статуту. У висліді тієї дискусії Зїзд відкинув засадничо проєкт створення дирекції та проєкт обмеження представництва на Загальний Зїзд (ухвалено, що кожний Кружок може висилати 1 делеґата та по одному від кожної початої сотні членів, по 1-му делеґатові від утримуваної школи, а філія одного делеґата від себе) та приняв зміну, що Головну Управу вибирається на три роки.

Після того д-р Загайкевич, що в заступстві дир. Коренця проводив дальше Зїздом, піддавав під голосування уступ статуту за уступом, які відчитував та пояснював зміни дир. Ясінчук, а Зїзд голосуванням ухвалював.

Наприкінці дир. Ясінчук у звязку зі зміною статуту зголосив таку резолюцію:

„Загальний Зїзд доручає Головній Управі РШ поробити негайні заходи для зареєстровання зміни статуту Рідної Школи владою. Одночасно Загальний Зїзд Рідної Школи уповажнює Головну Управу поробити потрібні стилістичні, мовні чи формальні поправки в ухваленому проєкті зміни статуту для пристосування статуту до обовязуючих законів.

РЕЗОЛЮЦІЇ.

Голова Резолюційної Комісії проф. **Зубрицький,** відчитав цілу низку резолюцій, що охоплюють цілість наших шкільних справ та вимог і завдань у шкільній ділянці, що їх ставить перед нами сучасна хвилина.

ВНЕСКИ.

Д-р Петро Біланюк поставив внесок, щоб при Головній Управі створити свого роду інститут, який працював би над поглибленням освіти нашого загалу у виховній ділянці.

На внесок д-ра Копача Зїзд ухвалив зняти з порядку дня заповіджені реферати

Загальний Зїзд Рідної Школи.

ДИСКУСІЯ.

У вчорашньому числі з технічних причин перервали ми звіт з дискусії, який сьогодні продовжуємо. У дальшій черзі забирали слово:

М-р Сілецький (Самбір): Всі Кружки РШ повинні бути самовистарчальні. Ті Кружки, що утримують школи, повинні бути звільнені від пересилання жертв до Львова. Бесідник піддає думку, щоб замість пропонованої Дирекції створити при Головній Управі рухливий організаційний відділ.

Дир. Домбровський (Львів): Звіт Головної Управи повинен охопити економічний стан цілого Т-ва.

О. Хархаліс (Хирівщина): Головна Управа повинна звернути особливу увагу на ті місцевости, що загрожені під національним оглядом; нашим окраїнам треба моральної та матеріяльної підтримки, без того вони ледви чи дадуть собі раду. В дитячих садках треба конче лікарської опіки.

П. Швець (Жовківщина): Хоч сам селянин, не погоджується на те, щоб зменшувати вкладки для селян; при всяких труднощах зі збірками на РШ треба посилити акцію добровільних жертв.

П. Баранова (Львів) підкреслює велику вагу дошкільного виховання і уважає, що при Головній Управі треба створити окрему реферантуру для дошкільного виховання. Безробітні учительки повинні, на думку бесідниці, перейти курс для дошкільного виховання та фахово-господарський тому, що з таким знанням вони знайдуть у нас працю.

П. Семчишин (Львів) підкреслює необхідність національного виховання та піддає думку, що в Рідній Школі треба усунути організаційні недомагання.

П. Бабяк, селянин з Ланів, повіт Бібрка, радить конче занятися та щось зробити зі слабими та нежиттєздатними Кружками. Теж радить посилати акцію добровільних пожертв на РШ.

П. Кметик (Яворів): Мусимо взятися до мовчазної праці, без зайвих балачок, то напевно досягнемо великі успіхи.

ПРИВІТИ.

Після цього прийшли до слова делеґати з Холмщини та Волині. Делеґат з Холмщини відчитав цілу низку привітів від окремих сіл для Загального Зїзду РШ. Ті щиросердечні привіти зібрані витали щиро-сердечними, довготревалими оплесками, а зокрема відповів на них д-р Володимир Загайкевич прекрасною та зворушливою промовою, в якій передав сердечний привіт нашим братам в холмській землі. Цю промову д-ра Загайкевича зібрані перепивали раз-у-раз грімкими оплесками, солідаризуючись зі словами привіту.

Делеґат з Волині розказав про недолю наших волинських братів та передав від них привіт Загальному Зїздові РШ, що Зїзд приняв довго невмовкаючими оплесками.

Крім того наспіли ще привіти від Т-ва „Відродження" та Т-ва українських робітників „Сила".

ВИЯСНЕННЯ ГОЛОВНОЇ УПРАВИ.

На промові п. Кметика з Яворова закінчилася дискусія. Голова дир. Коренець у короткій промові відповів на деякі заміти, що їх зробили учасники дискусії. П. Лев Ясінчук дав подрібні вияснення та фактичні спростування. Особливо підкреслив спростування закиду, начеб в член-

ЗАКІНЧЕННЯ ЗІЗДУ

Після вичерпання порядку нарад предсідник, дир. Коренець подякував делегатам за участь у Зізді і закрив Зізд в год. 22-ій. Делегати відспівали на закінчення національний гимн.

Треба замітити, що цьогорічний Зізд РШ, в якому взяло участь 348 делегатів, не враховуючи гостей, робив імпозантне враження. Дискусія була дуже поважна й річева — знак, що сьогодні вже не одиниці, але загал розуміє велику вагу рідношкільної ділянки і знає, що в ній можна добути справжні усхіпи тільки поважною і пляновою працею.

З українського життя у Брні, ЧСР.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ Т-ВА „ЄДНІСТЬ".

Українське Т-во Самопомочі „Єдність" відбуло дня 22-го січня ц. р. свої річні загальні збори, які відкрив голова т-ва, п. Мирослав Сигерич, короткою промовою, присвяченою девятьнацятим роковинам Соборности та двацятим — проголошення Самостійности Української Народної Республики. Відмітивши всенаціональне, історичне значіння цих актів, голова т-ва запропонував ушанувати память героїв, що полягли за ідею української державности встаючи з місць та хвилинною мовчанкою...

Після того загальні збори, під проводом старої президії обраної аклямацією, приступили до ділової частини, вислухуючи звітів з річної діяльности. Голова Т-ва подав у звіті що, Т-во в минулому році 1) улаштувало жалібну академію в честь президента визвольника ЧСР. Т. Г. Масарика (спільно з „Українською Громадою" і Студ. Т-вом) та поклало вінок з українськими національними стяжками на жоотівник: 2) свято 1-го листопада, 3) кілька дитячих вистав, 4) кілька забав для дорослих, як чайний вечір, св. Миколаївську вечірку, Щедрий вечір з ялинкою, українську пляжеву леваду з вікендовою хатою для дітей і дорослих для відпочинку та щоб оздоровити своїх членів і поглибити товариське життя. Крім того Т-во навязало контакт з чехословацьким громадянством.

Скарбник п. Іван Фрунзей подав докладний звіт з грошевої господарки. Товариство мало прибутків за 1937 р. 2.045.20 кч.; видатків 2.162.15 кч. Готівка Т-ва 829.45 кч. Зі звіту бібліотекаря, п. Василя Ганулявка виявилося, що бібліотека Т-ва має всього-навсього 48 книжок, з цього тільки 11 книжок випозичено до читання. З газет Т-во передплачує „Український Тиждень", „Новий Час", Український Самостійник".

Окремий звіт подала п. Ема Ґотфрідова за жіночу секцію, що відбула 20 сходин та брала активну участь у всіх більших імпрезах Т-ва. З важніших праць Жіночої Секції слід відмітити: дитячу виставу „Зустріч весни", св. Миколая для дітей, курс української мови для дітей та допомогову діяльність.

Інж. Тиміш Краснокупський іменем Ревізійної Комісії подав дуже докладний звіт з ревізії та запропонував зборам висловити уступаючій управі подяку та уділити абсолюторію, що збори аклямацією зробили.

Вкінці Збори вибрали нову управу у складі: голова — п. М. Сигерич заступник голови — В. Сафєник, скарбник — О. Леленко, секретар — В. К'ца, члени управи: п. К. Ставоровський і п. Т. Монюк; їх заступники Дм. Костробій і Т. Богачик. До ревізійної комісії: голова М. Івашко, члени — інж. Т. Краснокутський та Я. Глодан; бібліотекар — В. Ганулвк.

Л. В—ий.

Що писало „Діло" 50 років тому

Ч. 17. Пятниця, 3. лютого (22. січня) 1888.

„МОЖЕ НАМ ПОЗАВИДУВАТИ І ВИСОКОКУЛЬТУРНИЙ НАРІД..."

Ентузіястична стаття про загальні збори „Народньої Ради" свідчить про те, яке велике враження зробило на наше громадянство тому пядесять літ створення політичної організації, що скупчувала усі національні сили.

„Такого захоплення — писало „Діло" — такої солідарности й однодушности в погляді на найжизнетніші питання нашого народнього життя, таких виявів гарячого патріотизму і такої зрілої самосвідомости і почуття народніх обовязків, які показали всі верстви нашого громадянства, репрезентовані на загальних зборах „Народньої Ради", може нам позавидувати кожний навіть дуже освічений та висококультурний нарід!"

Збори відкрив голова провізоричного виділу, д-р Олександер Огоновський промовою, в якій між іншим говорив:

„Не вільно нам закладати рук, доки не вичерпали ми всіх законних свобід, яких нам ще не відібрали... Наша сила, придавлена нині, не мала.. Позбавлені голосу в парляментах та інших тілах, що безпосередньо впливають на хід нашої справи, візьмімся використовувати інші способи, які поза тими подає нам ще наша конституція.

„Без посторонньої помочі, без шляхти, без капіталів, при боротьбі за хліб насущний, повстають у нас самими тільки дрібними силами народні установи й товариства, засновуються сотні читалень, заводяться торговлі, селянин горнеться до просвіти, змагає до поступу, підноситься і самосвідомість міщанського стану...

„Але робота наша незорганізована. Блукаємось одиницями, осібняком, рвемось у безпрограмовій роботі на ріжні сторони, самі ослаблюємо свої і так невеликі сили і наш поступ хоч безперечно видний, не дорівнює далеко поступам противного елементу.

„Нам крайня пора взятись передусім до основної і тривалої організації наших сил, щоб до боротьби станути солідарно. Треба поставити ясно ціль, до якої змагаємо, щоби перенялись і оживили нею всі, а уряд і противники добре пізнали, з ким і за що мають рахуватись. Треба зорганізувати і саму працю, щоб ішла вона ладом, який запевнює хосен"

ТЕЛЕГРАМИ.

БЕРЛІН, 2. н. ст. лютого. „Кройццайтунґ" повідомляє, що Росія розмістила чотири батальйони стрільців на границі східних Прус, а Ковно укріплене до поміщення 300 тисяч війська.

ПЕТЕРБУРГ, 3. н. ст. лютого. „Новое Время" відповідає німецьким часописам, що Росія мусить збирати військо на границях Австрії і Німеччини, щоб її не заскочили, отже тільки для відпору нападу, а не для офензивних замислів.

ЕДМОН АБУ. 6

ПАРЦЕЛІ НА ПРОДАЖ.

Оповідання.

— Чи можу вас спитати — озвався нотар — кільке вас коштує такий портрет?

— 70 франків.

— Це дуже недорого. А хто його робив, коли вільно знати.

— О, артист тут байдужий. Це-ж тільки портрет.

— Що? тільки портрет?! — загуділо щось над головами гостей — це-ж правдивий Турнер, зроблений у його другій манері, вартости 8.000 франків.

Ґаяр мало не провалився з крісла.

— Добрий вечір пане Ґаяр! Цілую ручки паням! Моє поважання шановним гостям! — витав усіх Шангрі — на дворі гаряче як у пеклі.

— Це правда, страшно душно — потвердив нотар.

Учитель каліграфії докинув:

— Повітря наелектризоване

— Завтра вже дощ — підтримали розмову гості.

У такому тоні вели розмови до десятої години. Шангрі вийшов перший, за ним решта гостей. В атмосфері навис скандал.

На другий день Шангрі прийшов до Турнера. Сніговик відчинив йому двері. Шангрі склав бажання малареві за його працю і оповів учорашню сцену:

— По такій бомбі твій успіх запевнений. Ти перейшов Рубікон без мене.

— Я знаю, чим я тобі зобовязаний і цього не забуду.

— Коли ти хочеш мені чимось звевзанкуватися, то я даю тобі до цього прегарну нагоду. Я теж найшов золоте подружжя.

— Ого! то як бачу золото лежить на вулиці.

— Чудовий інтерес, кажу тобі... Я вже почав залицятися.

— Браво!

— Вся біда в тому, що все це коштує: квіти, дарунки, а я голий тимчасово.

— А я був певний, що ти маєш постійну плату.

— Не платять мені. Нехай тебе Бог боронить від таких вірителів!

— Коротко: ти хочеш грошей. Маєш.

— Що, двісті франків? А щож я можу зробити з такою сумою?

— Китичок із квітами можеш накупити багато. Коли потребуєш пятьсот, прийди пополудне.

— Мій дорогенький! Я бачу, що з нашими рахунками кепсько. Я рахував на те, що ти зможеш мені позичити десять тисячок.

— На квіти?

— На квіти та інші витрати. Чи ти боїшся мене? Чи я вже не варта десяти тисяч?

— Варта, але не хвилюйся. Ти знаєш, що я можу кожної хвилини оженитися. Я заявив Ґаярові, що маю пятьдесять тисяч. Якби мені бракувало такої суми, то старий міг би счинити ґвалт.

— Тоді скажеш йому про мою претенсію.

— О, це вже змінює справу. Коли я тобі довіряю, все гаразд. Але чи ти маєш яке нерухоме майно.

— Нерухоме майно? А я що, лихвар? Я гадав, що від приятеля досить буде підпису. Я дам тобі папір

— Дякую.

— Відмовляєш?

— Рішуче.

— Ти не здаєш собі справи з можливостей...

— Нехай будуть які будуть.

— Ти ще не оженився.

— А це що значить? Яким тоном ти промовляєш...

— Даю тобі 24 години часу. Коли до завтра...

Маляр не чув далі. Відчинив двері, вхопив Шангрі за обшивку і кинув ним на вазон гортенсій що стояв на сходах.

III.

Коли гості від Ґаяра відійшли, йому було дуже ніяково. Донька і сестра потішали його. Сестра переконувала його:

— Я не розумію в чому річ. Трохи раніше чи пізніше, все одно треба повідомити про шлюб.

— Який шлюб?

— Мій, тату — вмішалася Розалія.

— Ти говориш про це так, якби справа вже була поладнана. Чи ти нічого не боїшся?

— Боятися щастя?

— Отже ти вже кохаєш того артиста („Артист" вимовив він так, якби воно зачіплялося за його уста).

— Маю враження, що навіть дуже.

— Враження це мало, треба мати певність. Роззумій добре, мусиш зважити всі „за" і „проти".

— Я вже зважила, тату.

— Чи ти не відчуваєш потреби бодай почекати місяць або два і зосередитися.

— Я вже чекаю двацять пять років і три місяці, ціла зосереджена.

— Ах, ці діти! Коли прийде до твого подружжя, то ти мусиш дати мені на папері власноручно заяву, що ти із власної волі виключно власної, хочеш вийти заміж за Турнера.

— Тату! можу підписатись навіть обидвома руками, а не одною.

(Далі буде).

Жіноча сторінка.

Чи ми вміємо бавитись?

На мою статтю на Жіночій Сторінці в ч. 13 „Діла" появилась відповідь чи якась полеміка в суботньому числі „Діла" з 29. січня ц. р. Не сподівалась я, що ця тема викличе таке зацікавлення, бо признаюся, що крім згаданої відповіди довелось мені почути з приводу тої статті багато ріжних думок. Назагал всі майже, крім автора згаданої відповіди п. М. Б-ого, цілком погоджувалися з думками, що я їх у своїй статті висловила. Та не маю за це претенсій до п. М. Б-ого, а навпаки — радію, коли мої статті викликають полеміку й обмін думок. Дивує мене тільки трохи тон відповіди п. М. Б-ого. Мені здається, що про такі справи можна говорити спокійно і без зачіпливої іронії, як серед культурних людей водиться.

Що мене найбільше здивувало, так це здогад автора, що моя стаття могла образити і [illegible] нашу молодь. Невже-ж співчуття і бажання допомогти комусь у ненормальних відносинах має відразу бути образою? Невже наша молодь могла зрозуміти сумне ствердження факту, що вона не вміє бавитись — за якийсь закид? Невже закид, що ми не вміємо бавитись, можна приймати, як нездібність до творчого життя. Англійці теж не вміють бавитись, а американці часто переходять межі пристойности. Коли я й висловила щось подібне, то тільки вказуючи на потребу відпружити нерви серед нашої сумної дійсности, бо настоюю і дальше при своїй думці, що коли не знайдемо можливостей для цього „відпруження", то майбутнє наше буде дуже й дуже сумне і загрозливе.

Даремне закидає мені автор також і те, що я хочу твердити, що наша молодь безідейна. Але не хочу вірити, що тільки ця ідейність є причиною того, що ми не вміємо бавитись. Здається мені, що ніхто не насмілиться закинути Січовим Стрільцям чи Крутянам, що вони були менш ідейні, ніж теперішня наша молодь. А нехай собі автор пригадає, які були веселі стрілецькі забави (зі статті автора відчуваю, що він сам належить до тих, що напевно вже в тих часах могли брати в таких забавах участь); а як уміли бавитись ті, що пішли на смерть під Крутами, про це можна би багато розказати, бо ще й у Львові є свідки тих забав! Ті люди, що мали перед собою можливість кожної днини, кожної години, що згинуть, уміли забувати про прикру дійсність, уміли відсвіжити свої сили та нерви веселим сміхом і забавою. Взагалі може за сміливе є твердити, що теперішня молодь є більш ідейна, ніж молодь попереднього покоління, що вміла створити такі прекрасні, такі незабутні сторінки із днів наших визвольних змагань. Може таке твердження принесе авторові дешевим коштом популярність серед сучасної молоді, але робить воно рівночасно велику й незаслужену кривду тим, що докази своєї ідейности дали іншим способом, як сумним, понурим обличчям та балакливими, хоч і дуже щирими розмовами.

Наша дійсність сумна і боротьба за щоденне існування лежить важким тягарем на плечах молоді. Знаємо це зрештою і з власного досвіду. Хоч і не відмовляюсь від того закиду, що його з такою іронією робить мені п. М. Б-ий, що пізнала я в своєму житті і по пишних сальонах, але маю рівночасно за собою і працю помивачки начиння в ресторані, і посаду продавчині в чужій, в додатку: тютюневій крамниці, і багато ріжних інших способів чесного, хоч і нелегкого заробітку щоденного шматка хліба, до чого завжди без фальшивого сорому, навпаки — з гордістю признаюся. Маю за собою і покінчені студії — отже може маю право й робити нашій молоді деякі завваги. Зрештою, хоч може автор собі і уявляє мене якоюсь старою бабусею, але я таки віком належу вже до двацятого століття і багато тих, що ще рахують себе „молоддю", небагато від мене молодші. Знаю також дуже докладно життя сучасної молоді, бо в своїй роботі маю близьку з молоддю стичність, люблю ту молодь правдиво (не шукаю у неї тими словами дешевої популярности) і дала вже немало доказів цієї своєї любови, злегчуючи тій молоді працю і підшукуючи її для неї. Та мені здається, що саме ота любов до молоді дійсно щире зацікавлення її долею і життям, примушує нас задумуватись над ненормальними явищами сучасного життя та шукати виходу, хочби й указуючи на хиби, як я це і зробила у своїй статті.

Хто знає, чи саме хибою нашого старшого громадянства не є те, що замість того, щоб молодь направити, часом навіть покартати і показати та вказати їй її хиби, громадяни шукають дешевим коштом популярности серед молоді, потураючи її хибам і вихвалюючи її непотрібно там, де слід би було сказати спокійне, щире, тверде слово. Хто знає, чи саме в погоні за цією популярністю не випустило старше громадянство керми над молоддю і залишило її саму, щоб шукала шляхів там, де їх легко можна було лише назначити.

Коли росте молоде деревце, то воно звичайно має нахил скривитися в ту чи іншу сторону. І коли ми, замість того, щоб дати своєчасно і відповідну підпору, будемо його ще й самі нахиляти, то з того дерева вийде покруча або в найліпшому випадку каліка. Добрий господар — а ним повинно би бути наше старше громадянство — мусить пильнувати, де є та небезпека, що таке деревце викривляється від вітрів, а може навіть зломитись.

Любити молодь, любити щиро, вбачаючи в ній наше майбутнє — це не потурати її хибам, але звільнювати її від тяжкого настрою, вказувати їй можливости серед сумної дійсности та при тяжкій праці розваги, теплого почування, забуття бодай на короткий мент життєвих прикростей. За таку любов і побажання ніхто з молоді напевно не ображатиметься, як це хоче підказати їй у своїй відповіді п. М. Б-ий, зате може наша молодь слушно образитись з своїх батьків та героїв, культ яких вона собі так достойно творить, коли робитимемо їм закид, що програли вони справу „в переломових хвилинах" лише тому, що вміли бавитись і на смерть іти.

П. М. Б-ий, здається, не зрозумів суті моєї статті, бо-ж говорила я про ту молодь, що таки на забаву приходить, отже видно, тої забави шукає, а не про ту, що вважає взагалі забаву за щось ганебне. І хоч з цього кінця я може повиннаб почати свою відповідь, та не зробила цього свідомо, щоб доповнити ще свої думки без іронії та без злоби, бо цієї іронії і злоби потрібно нам в інших випадках нашого життя, а не з приводу такої теми: чи вміємо бавитись, чи ні.

Х. К.

Балачки про моду.

ЧОГО ПОВИНЕН ВИСТЕРІГАТИСЬ ДОБРЕ ОДЯГНЕНИЙ ПАН?

Побачивши такий наголовок, неодна з вас, Шановні Читачки, відразу скаже: „Та хіба для цього питання місце на „Жіночій Сторінці"? Про це може слід би поговорити з самими панами, а не забирати нам часу і місця в рубриці, де ми радо прочитали би щось про новинки нашої моди"...

Може й ваша правда, любі Читачки, а може й ні, бож, скажіть самі: чи вам не доводиться часто зводити правдиву баталію з чоловіком, нареченим, братом чи навіть милим татусем за його одяг? А хтож найліпше помічує, чи мужчина одягнений, як не ми? А чи не ми є найгострішими критиками їх одягу? Мені здається, що навіть панове менш критикують наші сукні, як ми їх загальний вигляд та їх краватки, чи жовті черевики при чорному убранні та інші деталі їх костюму.

Отож не сваріть на мене так, а послухайте, що про цю справу говорить один з льондонських часописів та ще й своїм пальчиком покажіть це місце найближчому вашому серцеві „панові", чи може й панам.

Коли мужчина вбирається десь на вечірне прийняття, забаву чи якийсь публичний виступ, або концерт чи академію, нехай памятає, що до смокінґа (вже не кажемо про фрак, бо його у нас тепер майже не вживають) не можна брати мягкої сорочки з мягким комірцем та маншетами. Не надаються до цього також і кольорові шкарпетки, а ще — борони Боже! — взористі. Взагалі беручи на себе чорне убрання, мусить мужчина памятати, що всі деталі його одягу мусять бути відповідні до святочного чорного кольору костюму.

Таксамо невідповідні до спортового костюму є камаші, як невідповідний є твердий капелюх до сорочки з мягким комірцем.

Коли мужчина вибирає собі барву краватки, нехай уважає не тільки на барву своїх очей, але й на загальний тон цілого одягу і навпаки. Мужчина із синіми очима і білявим волоссям може носити майже всі кольори краватог і убрання, але найкраще йому буде в ґранаті, синіх відтінях; чорно-білі кольори дуже підходять для краватки, а також найріжноманітніші відтіні і сполуки сірих кольорів. Чорнявому найліпше буде в ґранаті та бронзі. Рудавим треба бути особливо уважними при виборі кольору убрання і краваток. Можуть вони носити сині, чорні та сірі кольори, але нехай вистерігаються всього червоного. Те саме, що тут сказано про кольори убрань та краваток, можна сказати і про кольори сорочок, про що саме найчастіше забувають наші панове.

Ясні кольори добрі для спортових костюмів, а для щоденних чи святочних найліпше темні, ну й чорна барва. Та найголовніше при тому всьому, щоб убрання було добре скраяне і вшите. Надміру поширені рамена чи обтислий стан свідчать про брак доброго смаку і пасують тільки джиґунам, яких, на щастя, ми маємо небагато. А ще одна необхідна засада, особливо в щоденному житті: це чистота того одягу. Тут уже, милі Читачки, ваше завдання дбати про цю „подробицю" людського убору. Випрасувати і вичистити це вже ваше завдання, або бодай звернути на це увагу служби чи й самого власника, щоб він убрання дав вичистити і відпрасувати.

Ще одна засада: не гнатись надто за модою, але памятати, що в якому віці, з якої нагоди і на якім становищі надається.

Як бачите, Шановні Пані, може треба про це часом поговорити й на „Жіночій Сторінці".

Рита.

З нашої хроніки.

З КЛЮБОВОГО ЖИТТЯ.

У понеділок 31. січня реферувала в клюбі „Нової Хати" й „Труду" **Лілія Бурачинська** літературний рік 1937. Референтка поділила літературні жанри на поезію, новелю — нарис і повість. Кожний з них обговорила окремо. Та в загальному схарактеризувала рік як доволі оживлений. Правда, поезія залишилась позаду інших жанрів. Але новеля-нарис вибули несподівано. Десять-дванадцять добрих збірок це вже — немаловажна справа. А коли додати до цього оповідання та ще пять-шість добрих повістей, то пересічний наш читач має вже матеріял майже на цілий рік. Референтка висувала всі появи 1937, подаючи їх у такому порядку, як заслуговували на признання.

По закінченні реферату виступила **Леся Кривіцька** та гурток її учнів із деклямаціями. **Галя Голобородська** прочитала уривки з Ю. Клена „Прокляті роки", що їх віддала з експресією. Пізніше продеклямувала **Леся Цибрух** мельодійним голосом декілька віршів Наталі Лівицької-Холодної. Глибокий їх патріотизм та туга за батьківщиною зворушили всіх. **Ірина Николишин** доповнила цей цикль віршами поетки про Гуцульщину. Наприкінці прочитала Л. Кривіцька кілька поезій Св. Гординського із збірки „Слова на каменях". Напрочуд уміло віддала її голос класичну простоту та глибінь вірша. Аж дивно, наскільки голос декляматора може підчеркнути або поглибити ефекти.

По деклямаціях розвязалась жива дискусія. Дуже цінні були завваги п. д-р Марії Дерлиці, що обговорила ще інші жанри, яких у нас нема. Передовсім звернула увагу на те, що не маємо байки. Потім пригадала біографічну й автобіографічну повість, якої в нас бракує, вказала невидане листування, що дрімає по архівах. Самі листи Івана Франка дали би прецікаву лектуру.

У дискусії брали ще участь пп. О. Залізняк, д-р Софія Парфанович, Ірина Павликовська.

Присутніх було дуже багато. Мала клюбова кімната була виповнена по береги.

Практичні поради.

Умивання начиння влекшимо собі, коли до води в якій начиння миємо дамо кусень цитрини, або лише шкірку чи витиснену з соку половинку. Зникне allure пах від цибулі, оселедців, а порцелянові тарелі і полумиски матимуть гарний полиск.

Чай. І чай має свої поживні і косметичні вартости. Чай добре стягує пори. Коли ми змиємо шкіру милом чи іншим товщем то можемо потім витерти обличчя холодною чайною есенцією і шкіра гарно виглядатиме. Вранці по вмиванню можемо також ужити холодного чаю замість крему під пудр.

—o—

Сторінка без політики.

Фатальний понеділок.

Чимало є таких людей, що вірять у якийсь дивний вплив ріжних явищ природи, деяких цифр, деяких днів у тижні і т. і. Залюбки висміваємо таких людей, що побачивши кота, який перебігає їм дорогу, переходять на другий бік вулиці, але вичікують, аж хтось інший перед ними скорше перейде і перетне лінію, якою мандрував собі безталанний і невинний котище. А кілько є таких людей, що в понеділок не поважаться почати ніякого поважнішого діла, мовляв, понеділок — це фатальний день. Коли ж їм не поведеться щонебудь у понеділок, то ці вони переконані, що цілий тиждень буде нещасливий що кожний день принесе якусь невдачу.

Чи ці забобони й пересуди мають якесь оправдання? Важко на те відповісти, хоч би тому, що здебільша всі ці пересуди поширені між найбіднішими і мало освіченими людьми.

Та іноді деякі події в нашому житті так якось дивно складаються, що мимоволі приневолюють призадуматися над питанням чи в нашому житті, є якесь право серії і чи деякі дні, чи числа мають якийнебудь вплив на людське життя. Хоч такі події є густо-часто зовсім випадкові, проте викликують вони багато сумнівів і пояснень.

Оттака подія, що приневолює призадуматися над дивною серією нещасть трапилася перед кількома місяцями в Будапешті.

60-літній заможний купець Михайло Лясльо з Будапешту вів до недавна спокійне і гармонійне родинне життя. Ніякі фінансові клопоти його не турбували. Родинні відносини теж якнайкраще укладалися. Дочка вийшла замуж і жила дуже щасливо зі своїм чоловіком. Родина купця мала вигідне міське мешкання та prегарну віллю на одному з передмість Будапешту. Поведінка купця ніколи не зраджувала ніяких виявів схвилювання, чи екзальтації.

ПЕРШЕ САМОВБИВСТВО.

Та недавно поведінка Михайла Лясльо раптом дивно змінилася. Для свого окруження став він просто нестерпний. Раптом задумувався чогось, нікого не помічав, відтак без причини хвилювався й накидувався на всіх з лайкою. Усім його співробітникам, ясно стало, що давніше такий приязний шеф став нервово хорий. Та перед своєю родиною Лясльо скривав просто по геройськи свій нервовий стан.

Одного дня, було воно ще в листопаді, покинув він своє бюро і пішов домів. Службовики даремне вичікували його. Повідомили рідню про свій неспокій. За купцем почали шукати по цілому домі.

Даремно

Вкінці комусь впало на думку шукати на стриху. Вікно на третім поверсі було відчинене... на малім подвірі, куди майже ніхто не заходив, лежав труп Михайла Лясльо. Відразу стало ясно: купець кинувся з висоти третього поверху і згинув на місці. Його знайшли вже по кількох годинах.

Від того дня над родиною Лясля нависло якесь несамовите фатум. Як причину самовбивства купця подавали його нервову недугу, але справжніх причин того стану не вмів ніхто вияснити. Вони залишилися на завжди в тайні.

Після несподіваної смерти мужа пані Лясльо зовсім відмінилася. Вона попала у повну апатію і снувалася як тінь по мешканні. Одного дня, коли ціла родина сиділа при обіді, п-і Лясльо встала несподівано від стола і вийшла з кімнати.

На счудований запит доньки не дала вона ніякої відповіди. Коли ж мати довший час не верталася, дочка почала хвилюватися. Вона почала кликати маму. Ніхто не давав відповіди. Молоду жінку схопив несамовитий жах. Торкнена страшним прочуттям, кинулася вона до того вікна, яке вело на подвіря. Вікно стояло відчинене, у глибині лежало розбите тіло її матері...

НЕСПОВНА ПАМЯТИ.

Трагічна смерть обох подругів викликала в широких колах їх знайомих величезне співчуття. Дочка попала у важку нервову недугу, так, що її мусіли вкінці перевезти до санаторії для нервово хорих. Її взяли під постійний догляд, бо домашній лікар Ляслів висловив побоювання, щоб вона не зробила собі щось лихого.

Дбайлива опіка, яку мала дочка купця в санаторії, дала згодом позитивні висліди. Молода жінка заспокоїлася до тієї міри, що її віддали по якомусь часі під домашню опіку. Все таки додали їй постійну доглядачку, яка не залишала молодої жінки навіть на хвилину самої.

Хора відразу гостро запротестувала проти цього, що її віддали під опіку доглядачки і хотіла конче з тієї опіки звільнитися. Але згодом погодилася з долею і зовсім не звертала уваги на доглядачку. Її здоровля почало блискуче поправлятися

Та лікар не сподівався, що молода жінка грає тільки комедію і симулює... здоровля, щоб вивести лікаря в поле і могти виконати пляноване самогубство.

І справді її симуляція покінчилася успіхом, бо по якомусь часі на доручення лікаря відкликали доглядачку з дому хорої. Ще того самого дня лікар дав чоловікові хорої якнайдокладніші пояснення, як має з нею поводитися.

ТРАҐІЧНИЙ ПОНЕДІЛОК.

— Прошу тебе — заявив лікар до мужа, який був одночасно його добрим знайомим — у першу чергу вважати пильно на свою жінку кожного понеділка. Понеділок має для вашої родини траґічне значіння. В понеділок наложив на себе руку Михайло Лясльо і його жінка. Також для твоєї жінки понеділок має особливе значіння і є в кожному тижні найкритичнішим днем. У понеділок мусиш найбільше її пильнувати.

Та навіть найпильніша увага мужа не могла перешкодити дальшому ходові траґедії родини Ляслів.

Минулого понеділка сиділо молоде подружжя при обіді. Після обіду молода жінка пішла до своєї спальні. По якомусь часі хотів її муж попрощатися з нею, бо мусів спішитися до бюра. Та жінка щезла. По розшуках затримався муж при замкнених дверях лазнички. Не було іншої ради, лиш виважити двері.

Коли муж станув у дверях, з криком подався взад. Його молода жінка повісилася на вікні лазнички на шнурі від віконниці.

Всі заходи привернути самовбивниці життя були безуспішні.

Несамовите фатум понеділка забрало свою третю жертву.

Найкраща подяка Рідній Школі за святочні бажання приходить чеком Рідної Школи.

ПЕХОВИЙ САМОВБИВНИК.

Пех грає величезну ролю в житті людей. Хто має в житті пеха, того навіть смерть не хоче від нього визволити. Недавно трапився і Франції трагікомічний випадок.

Один автомобіліст, який їхав дорогою недалеко Жонзаку, побачив на дереві тіло якогось чоловіка. Автомобіліст стримав негайно авто і покликав на поміч дроворуба, який у віддалі кільканацятьох метрів рубав у лісі дрова. Та дроворуб рішив, що самовбивник уже нерухомий і не хотів здіймати його з дерева. Автомобіліст негайно відїхав. Кілька хвилин пізніше висільник упав з дерева.

Краватка, на якій він повісився, обірвалася. Самовбивник ще жив. По кількох хвилинах він прийшов до себе, зняв зі себе шлейки і рішив на них повіситися.

Та і з тієї спроби нічого не вийшло. Шлейки обірвалися і впертий самовбивник знову впав на землю. Цим разом пролежав він дуже довго без памяти.

За той час автомобіліст вернувся і привіз зі собою кількох дроворубів, які згодились здіймити висільника. Та замісць того прийшлося їм його відтирати і приводити до тями. Пеховим самовбивником виявився Роберт ... франс залізничий службовик, який був вдоволений, що його урятували і приобіцяв вже більше не накладати на себе руки ... домів.

КИШЕНЕВІ СЕЙФИ.

Застосування алюмінія, який грає величезну ролю у нинішній техніці та промисловості постійно збільшується. У продажі вже ... матерії з вплетеними алюмінієвими нитками ... надають матерії незвичайну тривалість і ... дяги вшиті з алюмінієвих матеріалів ... дорожчі від звичайних.

В Англії почали виробляти алюмінієві кишені, які замикаються при помочі замку — ... „еклер". Ці кишені — це справжні сейфи ... можна носити при собі. Для кишенкових злодіїв є вони важкою перешкодою і в Англії ... махери і перегонові грачі забезпечили ... кими кишеневими сейфами. Також у ... пелюхах роблять підшевки з алюмінію ... чином капелюхи зберігають ... форму. Одночасно алюмінієвий капелюх ... го роду шоломом і хоронить перед ...

ВЕСЕЛЕ.

ДИВНА ЛЮБОВ.

До міліонера-банкиря приходить ... мужчина, блідий і схвильований:

— Вибачте!... Ви мене не знаєте!, я ... мав цієї чести, щоб мене з вами ... Вибачте... Але ратуйте мене! Я люблю ... ку. Не можу без неї жити! Віддайте ... діться, щоб я став її мужом. Якщо ... те, то тут-же покінчу самогубством!

Банкир зниза плечима:

— Позвольте... Цеж якесь ...

В мене нема дочки!

Молодий чоловік збентежений і ... нює той.

— А? Нема дочки? Справді? ... Мені ... ку простіть за неспокій... ... є дочка.

ЖЕРТВА.

— Ти де познайомився ... жінкою?

— На Говерлі.

— О, то ти теж жертва гір ...

Рік 1938 — це рік щастя.

Новий рік — нові надії, мрії і пляни. Сказав хтось, що кожна зміна добра, бо несе зі собою нові вигляди і заохоту до боротьби: не здатися, або йти ще вище. А що-ж робити тоді, коли маємо дві зміни: Новий рік і нову систему гри на льотерії, яка напевне поможе нам побороти всякі прикрі несподіванки 1938. року. Нема найменшого сумніву, що при теперішній системі гри вигляди вигри незвичайно збільшилися. Сильно зменшено, бо на 35 тис. кількість льотерійних льосів, зате вартість вигр дуже збільшилася. Виходить з цього ясно, що вигляди вигр багато більші, як у минулій системі.

Хтось може закинути, що через поділ льосів на 5 частин, замість як досі на 4, та, що припадає на одну частину льосу, є менша, ніж досі. Це правда, але винагородою є велике збільшення змоги виграти, бо вигри будуть ділитися не на чотири а на пять частин. А хіба ніхто не погордить вигрою, навіть дещо зменшеною. Бо краще щось виграти, як нічого.

Однак у теперішній системі залишено великі вигри з міліоном на чолі, так, що навіть при малому щасті може впасти на одну пятку льосу така велика сума, що змінить ціле життя. Тих великих вигр є багато, вигляди на вигру є направду великі, так нема найменшого сумніву, що з Новим Роком добудемо нові вигри. Та виграти зможе тільки той, хто має льос до першої кляси 41-ої Льотерії. Тому треба завчасу засобитися ним, бо тягнення починається 17-го лютого

Архиепископ Олексій візитує Кременеччину.

Варшава, 2 лютого.

На підставі інформацій, що наспіли сьогодня до Варшави, можемо передати дещо про хід архипастирської візитації волинського православного владики Олексія у прикордонних селах Кременеччини, де трапились відомі випадки переходу православного українського населення на греко-католицизм.

Як ми вже подавали в суботньому телефонаті, архиепископ Олексій виїхав 25. м. м. в гостину кількох духовників, але чи доїхав до того села — покищо невідомо. 25. січня прибув православний владика до містечка Лановець (центр католицької акції). Ланівчани приготовили йому урочисту стрічу, при чому 15 хлопців-вершників виїхало за містечко епископові назустріч. Як нас інформують, влада КОП-у задержала тих хлопців, так, що епископ вїхав до містечка без почесної сторожі. В лановецькій церкві відбулась того дня урочиста Служба Божа, після якої владика виголосив відповідну проповідь. У часі богослуження все населення плакало.

*

Посол Скрипник з ВУО зложив учора в справі подій на Волині обширну інтерпеляцію на руки маршала сойму, а голова ВУО пос. С. Тимошенко склав — як довідуємося — протест і меморіял у цій самій справі на руки відповідних чинників.

Про ці справи в соймових кулюарах не перестають говорити.

Гром.

Ревізії й арештування.

Дня 20-го січня ц. р. поліція з Городища перевела ревізію в читальні „Просвіти", у парохіяльній бібліотеці й декількох громадян села Дубно, ланцутського повіту. В о. декана Бурка і в читальні „Просвіти" забрали деякі книжки. В одного господаря забрали календар „Рідного Господаря" на 1938. р.

Поліція арештувала в Ценеві, бережанського повіту, дня 22-го січня Андрія Мандзія, а 25-го січня Мик. Барана, Михайла Пайончковського й Івана Юськова.

У днях 28-го і 31-го січня ц. р. тайна і мундурова поліція перевела масові ревізії в селі Майдані, пов. Станиславів. Арештували Олексу Яремича, Йосипа Бажанського і Василя Супа. Двох по двох днях випустили з поліційних арештів, а Йосипа Бажанського перевезли до судових арештів у Станиславові. Причина арештувань: хтось у вересні м. р. спалив „косцюлек" у Майдані. В цій самій справі арештували були ще в вересні м. р.: Романа Яськевича і Василя Войціховського з Майдану, Василя Чижевського з Бабина Зарічного, Михайла Сеньковa з Тязева і Крука з Вістови. Всі вони вийшли 31-го січня ц. р. на волю.

—o—

За приналежність до Організації Українських Націоналістів.

ВЕЛИКИЙ ПОЛІТИЧНИЙ ПРОЦЕС У ЗОЛОЧЕВІ.

ШОСТИЙ ДЕНЬ РОЗПРАВИ.

ПЕРЕСЛУХАННЯ СВІДКІВ. — ВНЕСКИ ОБОРОНЦІВ.

У дальшій черзі суд переслухав свідка, постерункового слідчої служби з Радехова Марія-на Бевзера, що не вносить нічого нового і свідка Марію Березу, матір підсудного Берези з Середполя, що теж не вносить нічого нового до справи.

Після переслухання тих свідків оборонці д-р Шухевич, д-р Безпалько та м-р Олесницький поставили внески, щоб покликати ще коло 45 додаткових свідків, які викажуть алібі підсудних та вкажать зізнання про те, як переслухували підсудних на поліції.

Д-р Шухевич поставив внесок, щоб зажадати актів від команди поліції в Тернополі, які стверджать невідповідну поведінку поліції супроти підсудних, та покликати на свідка радехівського старосту Міхальського, щоб він зазнав, чи він інтервенював у справі способів переслухання підсудних.

Прокуратор спротивився всім внескам оборони. Після того розправу відложили до четверга, бо на середу випало латинське свято.

—o—

„Звйонзек Научицельства Польскеґо"

ЗБЕРІГ СВОЮ САМОСТІЙНІСТЬ.

Теперішній польський уряд від довшого часу звертав увагу на „Звйонзек Научицельства Польскеґо", велику організацію, що має 52.000 членів та розпоряджає міліоновим майном, хотячи взяти в свої руки цю організацію свою руку. „Звйонзек" боронився перед тим усіми силами. 2-го ц. м. відбувся у Кракові його загальний з'їзд, в якому взяло участь коло 830 делегатів, і на якому демонстраційно вибрали головою Т.ва Колянка. Колянко вибору не прийняв і запропонував на своє місце З. Новіцького, що дістав 812 голосів.

Наради зїзду відкрив куратор „Звйонзку" Мацішевський, нарадами проводив голова організаційної секції — З. Савіцький. Після вибору президії учасники зїзду зложили на домовині марш. Пілсудського на Вавелі вінок. У кінцевій промові б. голова „Звйонзку" Колянко заявив, що остання акція проти „Звйонзку" довела до того, що товариство ще більше усуцільнилось, як було до того часу.

Йорданська щедрівка має бути доходом для Рідної Школи. Львів, Сикстуська 46.

Японці заняли Чіфу і Пенлу.

Як подають з японських джерел, японські відділи заняли минулої ночі пристань Чіфу у провінції та Пенлу.

ЧИ ЯПОНСЬКІ АРМІЇ ПОЛУЧАТЬСЯ?

На південному відтинку залізничої лінії Тяньцін-Пукав японці намагаються пробитися через лінію китайських військ, що йдуть на відсіч містові Сучав. Якщо японцям поведеться, вони получаться з другою японською армією — у шантунській провінції. Рівночасно матимуть вони змогу контролювати залізничу лінію до Монгаї.

Відзви й комунікати.

До всіх бувших парохіян Архикатедри св. Юра й до всіх українців доброї волі, що замешкують українські землі в Европі й по всьому світу за далекими морями, за високими горами!

Усім вам, Дорогі Браття й Сестри, подаю радісну вістку, що за благословенням та за матеріяльною допомогою Їх Високопреосвященства нашого Отця Митрополита Кир Андрея піднято в обнову Архикатедри св. Юра.

Матір церква дістає нову ризу. Пречудна, всіми подивлювана, величава будівля, здвигнена на скалі двома великими попередниками Дорогого всім нам Владики Кир Андрея, львівськими митрополитами Львом та Атаназієм Шептицькими, дістає нову ризу, щоб у ній гідно відсвяткувати 950-ліття хрещення св. Руси-України її великим князем-володарним Отцем св. Володимиром у 1938 році. Радується цим моментом не тільки скальний верх города Льва й вірні літи і слуги Храму, хвилину щирої радости переживете й ви усі, Дорогі Браття й Сестри, скоро довідаєтеся про цей радісний чин.

Від коли св. Софія у неволі замовкла, від коли храм св. Володимира на горах Киева лиш мовчки глядить на Дніпро — то св. Юр на скальному верху города Льва голосну мову мовить — молитви і трядучої волі. Цеж тепер серце живе, нехай і пораненого та на історичних шляхах досвідчуваного великого Українського Народу! Як довго-ж серце живе і бючка ритмічно вдаряє, то власник серця житиме й й рани погоїть — лиш блиани залишаться, свідки великі достойної історичної хвилини!

Якщо гроша вистане, то й памятник св. Володимирові поставимо. То буде радість! Велика хвилина радости обійме всіх нас!

У цей мент радости вплетім ще й момент єдности, неробірної, духової, релігійної і національної єдности нашої, всупереч всім кордонам, через гори й через моря, щоб одна, здорова кров вливалася в одно живе, гаряче серце!

Виразом цього нехай буде ваша, Дорогі Браття й Сестри, грошева жертва. Щоби храм св. Юра якнайвеличавіше обновити, за це Вас гаряче прошу!

Льва Город у день св. Андрея 1937. Р. Б.

О. Леонтій Куницький,
парох катедри св. Юра.

Всі українські часописи світу, що у них моя просьба найде сердечний відгомін, прошу передрукувати цю відозву.

Один примірник часопису, як і всі жертви, прошу слати на адресу: Архикатедральний Парохіяльний Уряд св. Юра, Львів, пл. св. Юра ч. 5.

НОВИНКИ.

— **Вістка зі світа милого настрою. ТРАДИЦІЙНІ ВЕЧЕРНИЦІ „ЧЕРВОНОЇ КАЛИНИ"** відбудуться 14. лютого 1938 р. у великій салі Залізничників при вул. Кентшинського ч. 54-56. Доїзд від вулиці Городецької вісімкою. 295

— **Запрошення** — як також білети вступу на Великі Вечерниці Медиків — можна дістати в „Союзному Базарі" в днях: пятниця і субота ц. м. від год. 18—19.

— **Пригадуємо, що Традиційний Вечір** жіночого Товариства Допомоги Вдовам і Сиротам по священиках „Доля" відбудеться 8. II. 1938 в усіх салях Народнього Дому при вул. Рутовського 22, I. поверх, на який запрошуємо всіх прихильників і приятелів товариства. Хто через помилку не дістав запрошення, може його набути в склепі „Достава" при вул. Руській ч. 20. — Виділ.

— **Вечір української музики у виконанню піяністки Дарії Гординської-Каранович** (є програмі невиконувані ще твори Барвінського, Колесси, Косенка, Людкевича, Микиші, Нижанківського і Ревуцького) відбудеться нині 4. II. в год. 8-ій веч. у великій салі Муз. Т-ва ім. Лисенка.

— **Просфору в неділю 6. ц. м. влаштовує ще,** крім поданих у нас вчора, Старшина Кружка Р. Ш. ім. Тараса Шевченка у власній домівці при вул. Супінського 23 (год. 6. веч). — Т-во „Українська Захоронка" в Баторівці під Львовом уладжує свято просфори в суботу 5. ц. м. в Баторівці при вул. Більчевського 45 (год. 6. веч.). Чистий дохід призначений на будову захоронки в Баторівці. (Доїзд трамваєм ч. 3.)

— **20-ті роковини „22. січня" серед емігрантів.** Дня 28-го січня ц. р. в Товаристві Допомоги Еміґрантам з В. України у Львові відбулось урочисте засідання Управи з нагоди 20-ліття січневих подій 1918. року, на яке були запрошені члени Т-ва з родинами й гості. По корот-

кому слові голови Т-ва А. Петренка, який закликав присутніх ушанувати память борців за волю України повстанням із місць, виголосили перед зборами свої довгі реферати члени товариства: письменник Федір Дудко про значіння 4-го Універсалу Української Центральної Ради для української нації і ради. Денис Лукіянович про обставини, що спричинили крутянську траґедію і сам бій під Крутами. Засідання перейшло в атмосфері щирого піднесення. По рефератах присутні склали свої добровільні жертви на будову Музею української визвольної боротьби в чеській Празі. Б.

— „Коза Дереза“ у кошицькому радіо. Кошицька радіостанція після небувалого успіху премієри з 10-го жовтня м. р. передаватиме вдруге дня 6-го лютого ц. р. в год. 18.20 оперу „Коза Дереза“, цю перлину нашої музики, в якій безсмертний Микола Лисенко виспівав усю свою любов до наших найменших. Окремі ролі виконають найкращі солістки Підкарпатської Руси, орхестра Радіожурналу, дириґує Франц Дівіш. Опера викликала таке велике захоплення слухачів, що праська коротковильна станція рішила з нагоди тієї нової вистави, як дозволять технічні умови, записати її на звуковий пасок для наших земляків в Америці.

— Україніка. В 15. ч. „Праґер Прессе“ вміщено рецензію на книжку Ст. Сірополка: „Історія освіти на Україні“.

— Подужання голови РСУК інж. Ю. Павликовського. Як довідуємось, голова Ради РСУК інж. Ю. Павликовський прийшов уже після тяжкої недуги до здоровля і виїхав на днях до живця у Жеґестові на відпочинок і докінчення лікування.

— Хочуть мститися. Недавно в Бережанщині хтось убив Івану Босару, що був одним з рухливіших діячів з ґрупи лівих. Цими днями при залізничому шляху біля сіл Жуків, Біще і Стригаці появилися летючки, писані рукою, в яких є заклик пімстити смерть провідника Івана Басари. По думці тієї летючки в кожному селі за Басару повинен згинути один український націоналіст.

— Виселюють. Абсольвент ґімназії Андрій Лобар у м. Бережці на Кремянеччині дістав наказ кремянецького старости покинути межі повіту на підставі закону про охорону кордонів держави. Староство робить йому закид, що він займався протидержавною діяльністю.

— Вийшли на волю. Дня 31. м. м. вийшли на волю з вязниці в Бірчі такі українські політичні вязні: Петро Януш, Бірча, Осип Куртяк і Микола Куртяк, Добрянка та Андрій Осиф з Рудавки. Всі арештовані під замітом приналежности до ОУН, а перший під замітом кермування саботажною акцією на терені Бірчанщини. У вязниці пробули поверх місяця.

— Де є член редакції „Нового Села“? Член редакції „Нового Села“ п. Старух, про якого арештування й вивезення на Волинь ми вже писали, сидить, як повідомляє згаданий орган, у вязниці в Холмі, де проти нього ведуть слідство за приналежність до ОУН.

— Хто і за що вбив Василя Сулиму? Дня 27. січня ц. р. пізнім вечором убили в селі Гірнім, пов. Стрий, двома кулями з револьвера крамаря місцевої кооперативи Василя Сулиму у хвилині, коли він замикав двері крамниці. Смерть бл. п. Василя Сулими дуже загадочна. Тому два роки арештувала його поліція, як підозрілого в убивстві поліційного конфідента. Його випустили на волю, бо не було доказів його вини. Покійний був добрим робітником на культурно-освітньому полі. Його похорон, в якому взяли участь маси людей, відбувся 23. січня ц. р.

— За що карає горохівське староство. Повітове староство в Горохові покарало таких людей з села Мислині: Василя Шевчука, Юхима Найдюка й Олексу Левтонюка грівною по 10 зол. або 4 днями арешту за ношення вишиваних сорочок з українським національним гербом; Вадима Гладкого і Константина Колесника (із Кросови) грівною по 20 зол. або 10 днями арешту за ношення тризуба; Галину Гладківну грівною 15 зол. за вироблення тризуба; Хведора Рудика грівною 50 зол. або 10 днями арешту за кольпортажу часопису „Народнє Здоровля“ й Антона Ліщука грівною 50 зол. або 20 днями арешту за ведення читальні й випозичальні. Одночасно сконфісковано в останнього його приватну бібліотеку, забрану поліцією підчас ревізії в дні 17. червня м. р.

— Зїзд кольоністів Полісся. У Бересті над Бугом закінчився минулої неділі зїзд польських кольоністів з Полісся, яких варшавська преса називає авангардом польщини на Сході. На зїзді виявилося, що діяльність „Звйонзку Осаднікуф на Полесю“ в минулому році була дуже успішна. Кількасот кольоністів, що мали за мало землі, дістали нові наділи з парцеляції дідичівських земель. Для 50 родин кольоністів нові наділи принесли велике поліпшення умов життя і праці. Для 15 кольоністів мають замінити наділи з гірших на кращі й перенести на інші землі. На 1938 рік залишилося ще 133 кольоністи, яким збільшать надїл землі і яким зменшать 50 процент довгу за оплати землі. Кольоністи на Поліссі будують кільканадцять шкіл, утримують у Бересті бурсу. Предсідником зїзду кольоністів був сенатор Скибінський.

— Лютневий курс „Відродження“ у Львові. Головна Рада Українського Протиалькогольного і Протинікотинного Товариства „Відродження“ у Львові подає до ласкавого відома всього українського громадянства, що — крім лютневих відродженецьких викладів і рефератів у Львові і в краю в усіх товариствах та вистави відродженецької літератури по книгарнях — відбудеться в днях 11., 12. і 13. лютого 1938 р. у Природничому Музею НТШ при вул. Чарнецького 24/II протиалькогольний і протинікотинний курс із такою програмою: **Пятниця, 11. лютого:** год. 18. Відкриття курсу і загальний реферат голови Т-ва, м-ра Миколи Ценка; год. 18.30—19 о. проф. Всеволод Дурбак: „Вплив алькоголізму на моральний рівень одиниць і народів“; год. 19—19.30 Д-р О. Недзвецький: „Алькоголь і нікотина та здоровля“. **Субота, 12. лютого:** год. 18—18.30 Д-р П. Біланюк: „Чому і як школа поборює алькоголізм і нікотинізм?“; год. 18.30—19. Проф. Е. Жарський: „Алькоголь і нікотина

— вороги спортовця“; год. 19—19.30 Ярослав Літинський: „Страшна дійсність у світлі цифер“. **Неділя, 13. лютого:** год. 18—18.30 Сен. Олена Кисілевська: „Упадок життя у пияцькій родині“; год. 18.30—19 Ярослав Дзиндра: „Як вести відродженецьку пропаганду в краю?“; год. 19 Пояснення протиалькогольних і протинікотинних образів, висвітлення Відродженецької фільми і знимок із XI. Міжнародного Протиалькогольного Конгресу. Вистава експонатів буде відкрита в салях Природничого Музею НТШ від 6.—20. лютого 1938. На виставі буде окремий закордонний відділ! На курс і виставу запрошує батьків і молодь, усе українське П. Т. Громадянство **Головна Рада „Відродження“.**

— Наради німців у Львові. Як повідомляє польська преса, у Львові від неділі відбуваються законспіровані наради німців з цілої Польщі, а зокрема зі Шлеська, Познанщини й Поморя. Окремо відбуваються сходини вчителів приватних німецьких шкіл.

— Львівська хроніка. До загального шпиталя привезли 50-літнього Андрія Масло зі Сокаля, що зломив собі ногу, як зрізував дерево в лісі фірми „Ойкос“. — Єлисавета Келе (Окружна 100) повідомила поліцію, що 1-го ц. м. вийшов з дому її вісімнацятьлітній син, учень консерваторії і досі не вернувся. — 50-літня Аґата Бунцльова хотіла затроїтися світляним ґазом у мешканні своєї колишньої господині д-рової Н. при вул. Піярів 53, до якої прийшла у відвідини. Бунцльова колись служила у д-рової Н. — З заведення для божевільних у Кульпаркові втік 1-го ц. м. 64-літній Микола Кирпчук.

— За вбивство жінки. Прокураторський уряд в Рівному закінчив слідство і виготовив акт обвинувачення проти Константина Демянчука з села Стидинь Великий, костопільського повіту. Демянчук у 1922-ому році утік з Совітів подаючись за старшину царської армії. Оженився у Стидині Великім, жив 15 літ з жінкою, аж раптом залюбився у 19-літній Йосифі Зінзевській. Хотів розвестися з жінкою, але вона не згоджулася. Тому при нагоді, коли нікого не було дома, убив жінку сокирою і закопав у стодолі. Всім казав, що жінка виїхала до знайомих. Вбивство викрили, Демянчук признався і тепер відповідатиме перед окружним судом у Рівному.

— Наслідки „вільного“ виховання. Пишуть нам: На передмістю нового Сандомира, що тепер розбудовується на серце великого промислу в центрі краю, ніччю з 31-го січня на 1-го лютого скоїлася подія, якої жертвою впало четверо молодих людей. Трьох багатонадійних ... лодців з одною дівицею з т. зв. товариства ... веселій забаві, обильно по тамошньому ... підлитій алькоголем, зібралися пізно ... самітному мешканні одного з трьох ... на дальшу веселу, але вже інтимну забаву ... мешканні, в невислідженний досі спосіб, хтось ... них замкнув комин печі, в якій тлів ще ... лений вугіль. Рано сторонні люди знайшли ... хаті на ліжку і долівці четверо посинілих ... троєних чадом небіжчиків, яких не вдалося ... привернути до життя. Між трупами був ... син місцевого лікаря еміґранта з Росії, ... по народности. Рано 1-го лютого батьки ... возили міськими візниками свої потіхи ... На місці випадку довго ще збиралися гуртки ... пурної і чванькуватої молоді обох полів з ... риства, що коментувала на всі лади ... багно, яке випадок виніс на денне світло і ... казав наслідки „вільного виховання“.

— Жиди втікають з Румунії до Польщі. ... польсько-румунському кордоні посилися ... танньому часі прикордонні стійки. ... тижня притримали вони 37 жидів, що ... лися дістатися з Румунії до Польщі.

— Візники не можуть перевозити ... Адміністраційна влада у варшавському ... стві заборонила візникам перевозити ... Були випадки, що візники перевозили тіла ... дей, що померли на пошесні недуги.

— Остерігають перед графоманією. ... вий бюлетин німецької академічної молоді ... рігає перед безплодною графоманією, ... жахливий спосіб поширюється в Німеччині ... ряд дослідів над німецьким письменством ... ствердив, що з загального числа 4500 ... сів видрукували тільки 50. Щоби не ... у повені рукописів уряд установив ... кову оплату за свою оцінку надісланого ... пису. Число безвиглядних графоманських ... рів уряд рахує на 99 відсотків.

— Деревце на честь майбутньої престоло... слідниці. При участи великої маси народу ... садник Амстердаму засадив на майдані ... ратушем того міста деревце на честь ... родженої дочки голяндської престолонаслід... ниці. Деревце походить з колишнього ... ського князівства.

— Жертва науки. У власному мешканні ... сцевости Ґрас, у північній Франції, ... мертвого відомого російського вченого ... Борисова, близького співробітника ... довської. Виявилося, що він затроївся ... мічних дослідах. Борисов був постійним ... пендистом французького уряду.

— Німці будують радіостанції в Греції. ... кий міністр почт підписав умову з ... мецькою фірмою, що має збудувати ... остації: в Атенах, Сальоніках та на ... Корфу.

— Міжнародній теле-комунікаційний ... у Єгипті. Король Фарук відкрив у ... тери міжнародній теле-комунікаційний ... У відкритті взяли участь члени уряду ... матичний корпус та 600 делегатів, ... зентували 62 держави.

— Найбільша крадіж останніх двох ... ... ресні 1937-го року на почтовий ... їхав з Ню Йорку до Гобокен, ... замаскованих ґанґстерів, які ... і двох сторожів та забрали мішки ... денцією і готівкою, якої було ... онів долярів. Американська поча ... крадіж, але тепер трапився випадок, ... виявив. Один купець із Гобокен ... витягнув мішок з кореспонденцією ... стери кинули були до ріки. Купець ... мішок до редакції одного ... ника, а репортери висвітлили ... била тепер шуму в цілій Америці ... крадіж останніх двох літ.

Останні вісти.

ПЕРЕД ЗМІНАМИ В НІМЕЧЧИНІ.

Львівська вечірня преса подає у власних телеграмах з Берліна, що в німецькому уряді мають зайти зміни. Передусім ген. Бльомберг має уступити зі становища міністра Райхсвери. Гітлер не має ще наміченого кандидата на це становище. Пропонував його ген. Фрічові, але той заявив, що він вояк, не політик. Місце Бльомберга хотів би заняти Геринг, але Гітлер боїться тієї кандидатури, бо вона ще гірше загострила би внутрішні відносини та викликала роздрознення в армії і в колах важкого промислу. Не виключене, що Гітлер сам перебере теку міністра Райхсвери.

Має уступити також міністр закордонних справ Нойрат, а на його місце прийшов би дотеперішній німецький амбасадор в Льондоні фон Ріббентроп. Амбасадором у Льондоні став би теперішній амбасадор в Римі фон Гассель, а на його місце до Риму прийшов би теперішній шарже д'афер в Льондоні кн. Бісмарк. Має уступити теж зі свого становища німецький посол в Австрії фон Папен.

—o—

З концертової салі.

2-го п. м. улаштувало „Товариство приятельників музики" у салі „Ріжнородностей" концерт, присвячений старинним церковним, вокальним творам для хору та сольоспіву. Дуже цікаве вступне слово, яке пояснювало походження виконуваних творів (гол. хоральних), сказав проф. унів. Ганшинец. Співав „Фільольогічний хор" з семинара клясичної культури під орудою Демяна Ганзія. Своїм релігійним змістом та церковним характером доволі однакові пісні виконав хор поправно (були малі інтонаційні недотягнення у високих тонах — сопранів). Солісткою концерту була п-і Шмериковська-Приймова, яка виконала шість легенд з життя Ісуса Христа, зібраних Іветтою Жільбер. Співачка з великою культурою, з повним зрозумінням виконуваних творів та глибоким відчуттям їх трагічного змісту передала мистецьке степенування драматичних моментів, що викликало у публики правдиве зворушення. Спів був у французькому оригіналі, що чимало причинилося до успіху. Акомпаніював зі зрозумінням А. Заславський. Концерт зробив культурне враження.

М. Н—а.

Дописи.

ВИННИКИ.

Просфора в Читальні „Просвіти". Традиційним звичаєм уладила Читальня „Просвіти" у Винниках в неділю 23-го січня Просфору для своїх членів. До салі Читальні заповнило понад 200 осіб. Голова Читальні, заслужений діяч о. дек. Гірняк поблагословив Просфору і роздав її читальняній родині, що засіла при чотирьох довгих столах. У своїй щирій промові зважав о. голова на відрадне явище, що при такій Просфорі в Читальні засідає з року на рік щораз більше учасників і взагалі слідно на кожному кроці між свідомими людьми підйом, хоча живемо серед дуже гірких обставин, які зазначуються між іншим наступом на нашу Церкву, на священників і на нас. На думку бесідника цей підйом треба приписати тому, що в останньому часі святкували ми або ще святкуємо важні роковини-ювилеї загально-національного значіння, як Ювилей відродження України п'ятьдесят Преса, Діви Марії, Ювилей „Русалки Дністрової" та ін., а тепер входимо в Ювилейний Рік „Просвіти", такої дорогої і цінної для всього народу, а зокрема для просвітян, членів Читальні і Головного Товариства. Взиваючи гостей стати вірно при „Просвіті" в її Ювилейному році, бесідник підкреслив як одну з найважніших заслуг „Просвіти", що вона обєднує нарід. І тому нехай усі горнуться до тієї „Просвіти", що нас виховує на згідливих громадян і своєю працею всіх нас обєднує. Вчерги промовляв делегат Філії „Просвіти" ред. Ю. Шкрумеляк, який підкреслив, що як справжня пошана і любов до Христа виявляється в відповідних ділах і поступках, так і взагалі пошана, любов і вдячність буде тільки тоді вартісна, коли буде виявлятися ділом. Таку пошану і вдячність ми мусимо виявити супроти „Просвіти" в її Ювилейному році, коли постановимо собі на нинішній Просфорі, що станемо членами Головної „Просвіти" та посвятимо для неї всі жертви праці, ні ішн. знаряддя, що дають „Просвіті", собі даємо, спомагаючи „Просвіту" в її і надалі корисній праці, спомагаємо економічно силу народу. Далі промовляли ще м-р Іван Пав'ях, п. Магаляс, проф. М. Полик та інші вшанували пам'ять тих, що в памятних роках віддали за Україну життя і тих, що жертвували для народу свою працю. Заслуженим громадянам, що причинилися до освідомлення Винник (о. дек. Гірнякові, рад. А. Ракові, Вол. Лукичеві-Левицькому та ін.) відспівали „многая літа". Серед підвеселого настрою, при співі коляд просиділи учасники понад три години. Просфору закінчили відспіванням національного гимну.

ГОРОДОК.

З життя лугової організації в Городеччині. Лугова організація в Городеччині належить до наймолодших, тому не мала ще часу ані змоги здобути великі осяги в організаційній роботі. Правда, деякі „Луги" в повіті істнують вже по кілька літ, але праця їх ішла посгармонізовано й доривочно, бо не було повітового організаційного осередка, що лучив би і давав напрямні у праці поодиноких товариств та творив з них одну організаційну цілість. Щойно під кінець 1937-го року, по довгих заходах, основано в Городку повітовий „Луг". Загальні збори відбулись 28. листопада 1937 р. До Повітової Старшини ввійшли відомі і заслужені громадяни і довголітні організатори молоді, які дають запоруку, що Лугова Громада у Городеччині вподовні дорівняє кроку сусідним повітам. Головою Повітової Старшини вибрали інж. Романа Паламарчука, заст. голови п. Осипа Купшіра з Янова, членами пп. м-ра Степана Андрушишина, Степана Лаптуту і Богдана Кисіля, — а заступниками пп. поручника Михайла Цупьовського, Василя Грицькова і Степана Гулина. Перші завдання, які поставила собі Повітова Старшина „Лугу" — це поширити сітку лугових товариств в повіті, змінити організаційно істнуючі вже „Луги" і придбати фонди на однострої та руханкові прилади. Крім того збільшити число передплатників „Лугових Вістей" між членами і громадянством. Поширення сітки лугових товариств натрапляє на різні перешкоди. Влада при закладанні нових „Лугів" робить труднощі і дуже остро стосує до луговиків найдрібніші приписи закону. Найменше підозріння з „неморальности" того, що підписує статут, або якась дрібна кара (навіть адміністраційна), це вже причина, щоб відкинути внесені статути. Або ось тепер трапився факт, що влада не хотіла дозволити городецькому Лугові виступити на Святі Йордану, а свою відмову мотивувала тим, що це буде демонстрація проти польського війська. Коли-ж „Луг" таки виступив, то поліція і відібрала від луговиків топірці. Не помогли нічого і протест, який Повітова Старшина внесла до повітового старости. Зокрема слід підкреслити гарний і постійний розвиток „Лугу" в самім Городку. Завдяки праці кількох членів Старшини товариство дало вже 2 руханкові виступи з великим моральним успіхом. Число членів від осени 1937-го року майже подвоїлось і тепер городецький Луг має коло сотні здисциплінованих і свідомих членів, міщанської і перемишльської молоді у віці від 14—19 літ. Старших людей кілька. Гарно розвиваються також Луги в Янові, Великополю і Ясеницьких. Інші починають поволи рухатись. Однострої має одна третина.

Луговик.

ПЕРЕМИШЛЬ.

Просфора в „Соколі". Минулої неділі вечором відбулася в сокільському гнізді у незвичайно милім родиннім настрою просфора, у якій взяли участь члени та запрошені гості. До спільного стола засіло разом 70 осіб. Поблагословив просфору о. крилошанин Іван Качмар і виголосив відповідну до моменту промову, навязуючи до наших визвольних змагань. Гостей привитав голова „Сокола" дир. Осип Сепечко. Він коротко зясував завдання Т-ва „Сокіл", доказуючи у своїй промові на прикладі Ісуса Христа, що для осягнення якоїсь високої цілі треба нераз покласти на жертвеник і життя. Вкінці згадав, що у місяці січні, місяці в якому святкуємо народини Христа, український нарід мав такі світлі моменти у своїй історії, як 22-го січня 1918, 22-го січня 1919 і 29-го січня 1918 р. Дальше д-р Володимир Загайкевич підкреслив у своїй промові, що перемиське громадянство виявляє щораз більше зрозуміння ваги сокільської організації. А о. д-р Решетило висловив радість, що сокільська ідея захоплює щораз ширші кола української молоді. Промови переплітались колядками, що їх співали усі приявні. Мила товариська гутірка затягнулась до пізної ночі.

З викладової салі. В неділю 23-го січня п. р. відбувся заходами Виділів Учительської Громади і Т-ва ім. П. Могили черговий виклад, який виголосив д-р Роман Несторович на тему „Гіпноза". К-н.

—o—

Спорт.

З ДІЯЛЬНОСТИ К. Л. К. У ВОРОХТІ.

ЗІЗДОВИЙ БІГ У ВОРОХТІ.

Філія К. Л. К. у Ворохті відбула 16. січня п. р. IV. зїздовий біг на 1.800 м. з гори „Лисина". Згадані змагання переводить місцева філія К. Л. К. кожного року в честь бл. п. Андрія Кіфяка, який згинув трагічною смертю лещетаря.

Технічні вислідн: 1) Микола Бойчук 3 мін. 15 сек.; 2) Дунько Хомин 3 мін. 45 сек.; 3) Іван Мочерняк (с. Михайла) 4 мін. 02 сек.; 4) Гриць Моторяк 4 мін. 05 сек.; 5) Дмитро Романюк; 6) Микола Дидо; 7) Олекса Ткачук; 8) Петро Чепига; 9) Іван Попович; 10) Лукин Саманюк.

На змаганнях суддювали: п-і Оля Савківна, пп. Роман Сікора, Іван Мочерняк і Володимир Прідун.

РЕЙД ЛЕЩЕТАРІВ.

Філія К. Л. К. Ворохта зорганізувала у днях 19. і 20. січня п. р. рейд до Космача на могилу бл. п. А. Кіфяка. Траса 45 км. вела горами з Ворохти аж до Космача. Участь взяло 16 молодих гуцулів з Ворохти і Яблониці. Як кожного року зложило КЛК Ворохта на і всі інші товариства, вінці на могилу дорогому товаришеві бл. п. А. Кіфякові.

Опісля відбула філія К. Л. К. Космач зїздовий біг на 2 км. у честь бл. п. А. Кіфяка. До змагань стануло 20 змагунів, з яких перше місце здобув Микола Бойчук К. Л. К. Ворохта.

ЛЕЩЕТАРСЬКІ ЗМАГАННЯ ЮНІОРІВ.

30. І. п. р. філія К. Л. К. Ворохта уладила лещетарські змагання для юніорів в бігу на 4 км., до яких стануло 12 хлопців у віці до 16 літ.

Перше місце в бігу здобув Кирило Хомин, який осягнув час 25 мін. 28 сек., 2.ге місце здобув Дмитро Лесик 27 м. 20 сек., третій був Микола Дедерчук 27 мін. 46 сек., дальші місця зайняли Мочерняк Михайло Мочерняк Олекса, Бондарук Василь, Дедерчук Прокіп, Хомин Антін, Хомин Тимко, Пабанюк Онуфрій, Олексюк Дмитро, Мочерняк Василь.

По бігах відбувся конкурс скоків для юніорів. В конкурсі взяло участь 8 змагунів. Найкращим скакуном виявився Микола Дедерчук, який пописувався і захоплював видців своїми скоками та стилем, у прегарнім стилі скочив він 16 м. Дальші місця зайняли: 2) Мочерняк Олекса, 3) Хомин Кирило, 4) Олексюк Дмитро, 5) Хомин Тимко, 6) Мочерняк Михайло; 7) Хомин Антось, 8) Бондарук Василь.

Суддювали: пп. Мочерняк Гриць і Бойчук Микола.

ЛЕЩЕТАРСЬКІ ЗМАГАННЯ ЗА ВІДЗНАКУ СПРАВНОСТИ У ВОРОХТІ.

23 січня п. р. філія К. Л. К. Ворохта перевела внутрішньо-клюбові змагання в бігу на 12 км. за відзнаку справности. Перше місце та одночасно срібну відзнаку справности здобув найкращий змагун Гуцульщини в бігу юніор Дунько Хомин у часі 1 год. 1 55 сек. Дальша черговість така: 2) Василь Ємко 1 год. 04 мін. 33 сек. (бронзова відзнака); 3) Іван Онуфрак 1 год. 06 мін. 20 сек. (бр. відзн.); 4) Юра Онуфрак 1 год. 06 мін. 00 сек. (бр. відзн.); 5) Василь Капітанчук (бр.); 6) Дмитро Романюк (бр.); 7) Михайло Іроденко (бр.); 8) Микола Олексюк (бр.); 9) Микола Дидо (бронз.); 10) Іван Мочерняк (с. Мих.) (срібна); 11) Петро Стефурак (бронз.); 12) Петро Чепига (бронз.); 13) Гаврило Дедерчук (срібна); 14. Фабіо Лукана (бронзова).

Суддювали: Микола Бойчук, Гриць та Іван Мочерняки.

СПОРТОВІ НОВИНКИ

Загальні Збори С. Т. „Україна" Львів відбудуться дня 6. лютого 1938 р. в домівці Товариства при вул. Льва Сапіги 49. І. п. в год. 10.40 рано в такім порядком: 1) Відкриття, 2) Вибір предсідника, 3) Відчитання протоколу, 4) Звіти, 5) Звіт Контр. Комісії та уділення абсолюторії уступ. Виділові, 6) Справа статуту, 7) Вибір нового виділу, 8) Внески і запити.

Львів, 10. січня 1938.

Секретар: **Паньчак вр.** Голова: **О. Левицький вр.**

Чорні — Погонь (Катовиці) 5:0 (в.-о.).

Гаївковий мечт обох дружин не відбувся, бо катовицька дружина зрезигнувала з виїзду. Таким чином Чорні виграли 5:0 без гри і автоматично переходять до фіналів за мистецтво Польщі. Також Україна не дістала ніякого повідомлення від Кракова і півфінали відбудуться вже мабуть аж при кінці лютого або в березні, якщо на те дозволить погода. Заповіджений на вчора мечт Україна—Чорні, який мав відбутися замісць мечу Погонь (Катовиці) — Чорні, не відбувся з причини відлиги.

Погонь (Львів) — Панцерні (Перемишль) 10:6.

В Перемишлі відбувся боксерський мечт, який приніс доволі скромну перемогу львівській дружині.

Варшава — Познань 8:8.

Боксерський мечт двох найсильніших округ у Польщі закінчився несподіваним нерішеним вислідом, хоч на рінгу краща була дружина Варшави. Суддю (пунктового) Горчинського з Лодзі мусіла випровадити з цирку поліція.

Рух — Домб 2:0.

Футбольний мечт, який відбувся на Шлеську закінчився перемогою лігової дружини Руху над Домбом. Друга шлеська лігова дружина АКС грала зі Славією (Руда) і виграла всього 1:0, при чому одинокі ворота здобув АКС з карного.

Садберійським вовкам не ведеться в Европі.

Канадійська дружина „Садберійські Вовки", яка має репрезентувати Канаду на цьогорічних мистецтвах світу в Празі, не має щастя до европейських гаківкарів. У Празі грали вони два мечі. Перший відбувся під фірмою Канада—Чехословаччина і закінчився скромною перемогою канадійців 1:0. Другий мечт ЛТЦ — Садберійські Вовки закінчився сенсаційним вислідом 1:1.

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає.

Театри.

Великий Театр:

Пятниця 4. II. год. 7.30 „Дімок з карт".
Субота 5. II. год. 7.30 „Дімок з карт".
Неділя 6. II. год. 3.30 попол. „Дімок з карт"; год. 7.30 „Дімок з карт".

Театр Рівноманітностей:

Пятниця 4. II. год. 7.30 „Цей і той".
Субота 5. II. год. 7.30 „Цей і той".
Неділя 6. II. год. 12 впол. Останній виступ радника Строкача; год. 3.30 попол. „В перфумерії"; год. 7.30 веч. „В перфумерії".

Український Народній Театр ім. М. Садовського

СТРИЙ (саля Євангелицького Дому):
4. II. Гетьман Полуботок.

МИКОЛАЇВ:
5. II. Маруся Богуславка
6. II. Мазепа.
7. II. Гейша.
8. II. Гетьман Полуботок.

В скорім часі театр завітає до Львова з історичним репертуаром.

Український Нар. Театр ім. І. Тобілевича:

ПЕРЕМИШЛЬ (саля Роб. Дому):
4. II. Процес Мері Деген.
5. II. Під курателею.
6. II. Премієра: Лісова пісня, драма-феєрія в 3 діях з прольогом Лесі Українки.

ФОТОПЛЯСТІКОН:
(пл. Марійська 5).
„Того".

ФОТОПЛЯСТІКОН „Світовид" (Пасаж Гавсмана ч. 7):
„Китай і Індокитай".

КІНА.

АПОЛЬО: „Останній алярм".
АТЛЯНТИК: „Продивна брехня Ніни Петровни".
ВАНДА: „Герої Сибіру", „Чу-Чін-Чав".
ҐРАЖИНА: „Знахар".
ЕВРОПА: „Погорджувана".
КАСІНО: „Королева передмістя".
КОПЕРНИК: „Історія одної ночі" з Шарлем Вое.
МАРУСЕНЬКА: „Пибук".
МЕТРО: „Княжа".
МІРАЖ: „Дипльоматична ж'нка".
МУЗА: „Коли цвіте бузок".
ПАКС: „Больцо та Льольо" (Дивина), „Кінг-Конг".
ПАЛЯС: „Улан княза Йосифа".
РАЯ: „Наречена з привалку".
РІЯЛЬТО: „Сам на сам" із Павлою Весели.
СВІТ: „Дикі стежки", „Пасажирка зайцем".
СТИЛЕВЕ: „Графиня Владімов" і ревія
ТОН: „Мистці глупоти", „Дармоїд".
УТІХА: „Шлях до слави" та ревія.
ХИМЕРА: „Скитальці півночі".

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Пятниця, 4. лютого 1938.

6.15—8.00 Ранішня авдиція; 11.15 „Що посол Контаріні бачив у Польщі" авд. для шкіл; 11.40 Камеральні мініятури, пл.; 12.03 Полуднева авдиція; 13.45 Сучільна гутірка; 13.50 Россіні: „Сорока-злодійка" увертура; 14.00 Пісні й арії у вик. Арт. Віно, бас. у супр. форт.; 14.20 Розр. музика з пл.; 14.55 Біржа; 15.00 Фраґм. із пов. „Голови до позолоти" Ів. Лямп. Музика з пл.; 15.20 Біжучі вістки з міста та провінції; 15.30 Госп. вістки; 15.45 „Стан. Яхович — приятель дітей", авд. для дітей; 16.00 Гутірка з хорими; 16.15 Розр. концерт; 16.50 20.00 Актуальна гутірка; 17.00 „Мачуга" гутірка; 17.15 Стара й нова музика на флейт у супр. форт.; 17.50 Огляд видань; 18.00 Опіноний комунікат; 18.10 Туристичний інформатор; 18.15 Хор. концерт; 18.30 Для села: Гутірка для господинь. Хліб. щоденний; 18.35 „Марія Бохтосінна — забута льв'вська поетка"; 18.50 Спортові вістки; 19.30 „Шен агой" рапсодія пісень шведських моряків в укл. Суме Вальдієра, хор, орх., солісти (трансм. зі Стокгольму); 20.10 Симф. концерт; 22.50 Ост. в'стки; 23.00 Танк. музика з пл.

Субота, 5. лютого 1938.

6.15—8.00 Ранішня авдиція; 11.15 Для шкіл: Співаймо пісеньки; 11.40 Бетовенові твори; 12.03 Полуднева авдиція; 13.45 Концерт бавань; 15.20 Радіотехн. актуалії; 15.30 Господарські вістки; 15.45 Театр Уяви для дітей: „Казка про невидного" з муз. іл.; 16.15 Концерт хору у супр. музики; 16.50 18.35 20.55 Актуальна гутірка; 17.50 Наша програма; 18.00 18.50 Спортові вістки; 18.10 Дво-форт. музика; 18.25 Для села: Лісові новини. Актуальна гутірка; 18.55 Програма на завтра; 19.00 Згода будує — незгода руйнує, авд. для д'тей. Як дивиться на Польщу сва кордону; 20.00 Нар. капеля; 20.45 Веч. денник; 21.00 Танк. музика у вик. малої орх., рефрени; у перерві в год. 21.45 „Партія бриджа" скеч Трістана Бернара; 22.50 Ост. вістки; 23.00 Танц. музика з пл.

ЗАКОРДОННЕ РАДІО.

Пятниця, 4. лютого 1938.

БЕРЛІН 14.15 15.00 Розр. музика. 19.30 Хор. форт., 18.00 Пісеньки; БУДАПЕШТ 12.05 Військ. орх., 13.30 Циг. музика. 19.30 20.00 22.00 Опера; ВІДЕНЬ 11.25 Концерт солістів, 15.15 Віденські пісні Ст. Айллер сопр., 16.50 Для д'тей, 20.00 21.00 „Жінка дома" ком. К. Гебніке, 22.30 Скрипка; ДАЙТШЛЯНДЗЕНДЕР 15.15 Діточі пісні, 15.35 Пісні при коловоротку, 18.00 Нові п'сні, 20.00 21.00 Орх., скр., форт., 22.30 Соната а-дур на скр. і форт. Моцарта; КОШИЦІ 18.00 Для Закарпаття; ЛЯЙПЦІҐ 20.00 21.00 Симф. концерт „Перед 150 літами"; МІЛЯНО 17.15 Танк. музика, 19.30 20.30 Розр. музика, 21.00 22.00 23.00 Симф. концерт; ПРАГА 15.15 16.10 Розр. концерт; РАДІО ПАРІ 18.00 Камер. концерт, 19.30 Для дітей, 21.30 22.00 23.00 „Ль Отаж" драма Кльоделя; РИМ 16.00 Скрипк. рес'таль Ваши Пшиходи, 21.00 22.00 Комедія з муз. іл.; СОФІЯ 19.45 20.00 Вок. концерт, 21.00 Рос. і циг. романси; ШТРАСБУРҐ 13.15 Форт., 18.45 Камер. музика, 21.30 22.00 23.00 „Фрине" оп. Сен Саенса.

Субота, 5. лютого 1938.

БЕРЛІН 15.30 Вес. авд., 19.10 Твори Чайковського, 20.00 21.00 Парада дерев'яних коників, вес. авд.; ВІЛГОРОД 20.30 22.20 Пісеньки; БРЮСЕЛЯ ФР. 21.00 22.00 „Арлезіянка" оп. Бізета; БУДАПЕШТ 12.05 Балалайки, 17.00 21.30 Циг. музика, 18.25 Спів, 19.25 Два форт.; ВІДЕНЬ 15.15 Пісні Півдня та Півночі, хор, 19.30 20.00 21.00 „Пісенька з Ниццi" оп. Зацпалера, 21.35 Скрипка Магди Гайош у супр. форт.; ДАЙТШЛЯНДЗЕНДЕР 15.15 Для дітей, 16.00 Веселе закінчення тижня, дві орх., гавай. секстет, сол.; КОШИЦІ 18.00 Для Закарпаття; МІЛЯНО 19.30 Розр. музика, 21.00 Розр. мельодії, 21.50 22.00 Комедія Нікодемія; ПРАГА 14.00 Нім. авд.: Веселий вікенд, 17.15 18.00 Танц. музика, 22.30 Джез; РАДІО ПАРІ 18.00 18.30 Для дітей, 18.15 Пісні, 21.15 Скрипка; РИМ 19.30 Розр. музика, 21.00 22.00 23.00 24.00 „Суморк бог'в" оп. Вагнера.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ"

Львів, 3. лютого 1938 р.

1 кг. масла десер. бльок. без оп.	2·95 зол
1 кг. масла бочков. вкл. з опак.	3·00 зол
1 кг. масла експ. включ. з опак.	3·00 зол.
молоко	16—17 сот.
яйця (копа)	5·50 зол.

Тенденція вдержана на молоко й масло на яйця зниж кова.

Подяка.

Прибиті тяжким горем п'сля смерти Найдорожчого Мужа і Татуся, бл. п. РОМУАЛЬДА ДУМІНА, складаємо щиру подяку Всім, котрі поспішили з поміччю і словами потіхи. Зокрема дякуємо Всеч. Духовенству: о. Гаврилишиновi, парохов' Стрия, о. крил. Кипріяновичеві, о. проф. Хоминовi, о. проф. Ліщинському й о. проф. Хиріському. Меценасові Д-рові Д. Охримовичеві, делегатові С. У. А., за прощальне слово над могилою зорові Вп. Ради. Кульчицького. Дякуємо Вп. лікарям Д-ров' Левицькому, Д-рові Рибалевському і Д-рові Баженському. Вп. Проф. Попадичкам, Вп. Паням Наполечній, Котелковій, Максимчуковій дякуємо, що спомагали і потішали нас у т'й тяжкій для нас хвилині і Всім, що взяли участь у похоронах і висловили співчуття устно чи письменно.

Родина.

ОПОВІСТКИ.

Заява. Заявляю, що я на громадському засіданні не ужив вислову „більшевик" ані „комуніст" під адресою п. Проф. Д-ра Ярослава Гординського, батька п. Володимира Гординського і тимсамим не мав пам'ру в якийнебудь спосіб образити п. Проф. Д-ра Ярослава Гординського. Одначе, якщоби п. Проф. Д-р Ярослав Гординський внаслідок хибної інформації почувався чимнебудь з цього приводу діткнений, то я за цю, мною неспричинену кривду п. Проф. Ярослава Гординського перепрошую. У Львові, 31. січня 1938. — **Д-р Володимир Залозецький.** 296

Заява. Вслід за заявою Пана Д-ра Володимира Залозецького ствердкую, що мене хибно поінформували і тому відкликую висказані слова звернені у сторону Пана Д-ра Володимира Залозецького та за цю обиду Пана Д-ра Володимира Залозецького перепрошую. — У Львові, 31. січня 1938. — **Володимир Гординський**, студ. прав. 297

Загальні Збори Товариства Українських Робітників „Сила" у Львові відбудуться в неділю дня 13. лютого п. р. в год. 10-ій зранку в Жовтій салі Народнього Дому при вул. Рутовського 22. I. п. з таким порядком нарад: 1) Відкриття Зборів. 2) Відчитання протоколу з попередніх Загальних Зборів. 3) Звіти за останн'й діловий рік. 4) Звіт Контрольної Комісії та внесок на уділення абсолюторії уступаючому Виділові. 5) Вибір Комісії Матки. 6) Дискус'я над звітами. 7) Вибір нового Виділу. 8) Справа площі. 9) Справа Робітничого Дому. 10) Евентуалія. Наск'льки би в год. 10-ій не зійшлася потрібна скількість вимаганих статутом членів, то Загальні Збори відбудуться годину п'зніше з таким самим порядком нарад і рішення їх — без огляду на скількість членів — будуть правосильні. — За Виділ Товариства Українських Робітник'в „Сила" у Львові: **Музика Павло** вр. голова. **Сабара Степан** вр. секретар. 298

Замість вінка на домовину незабутнього бл. п. Д-ра Адріяна Копистянського складають Марія і д-р Іван Гриців зі Львова квоту зол. 10 для убогої молоді державної гімназії з українською мовою навчання у Львові. 299

Учасники курсу господарських референтів районових молочарень при Т-ві „Сільський Господар" зложили 33.25 зол. для українських політ. вязнів з нагоди 20-их роковин бою під Крутами.

Українські політ. вязні в Сероцьку зложили 25 зол. для „Рідної Школи" з нагоди 20-их роковин бою під Крутами. — Українські політ. вязні в Ґрудьонзі зложили 6 зол. для українських безробітних з нагоди 20-их роковин бою під Крутами.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло" Львів, Ринок 10.